பனிவயல் வழி

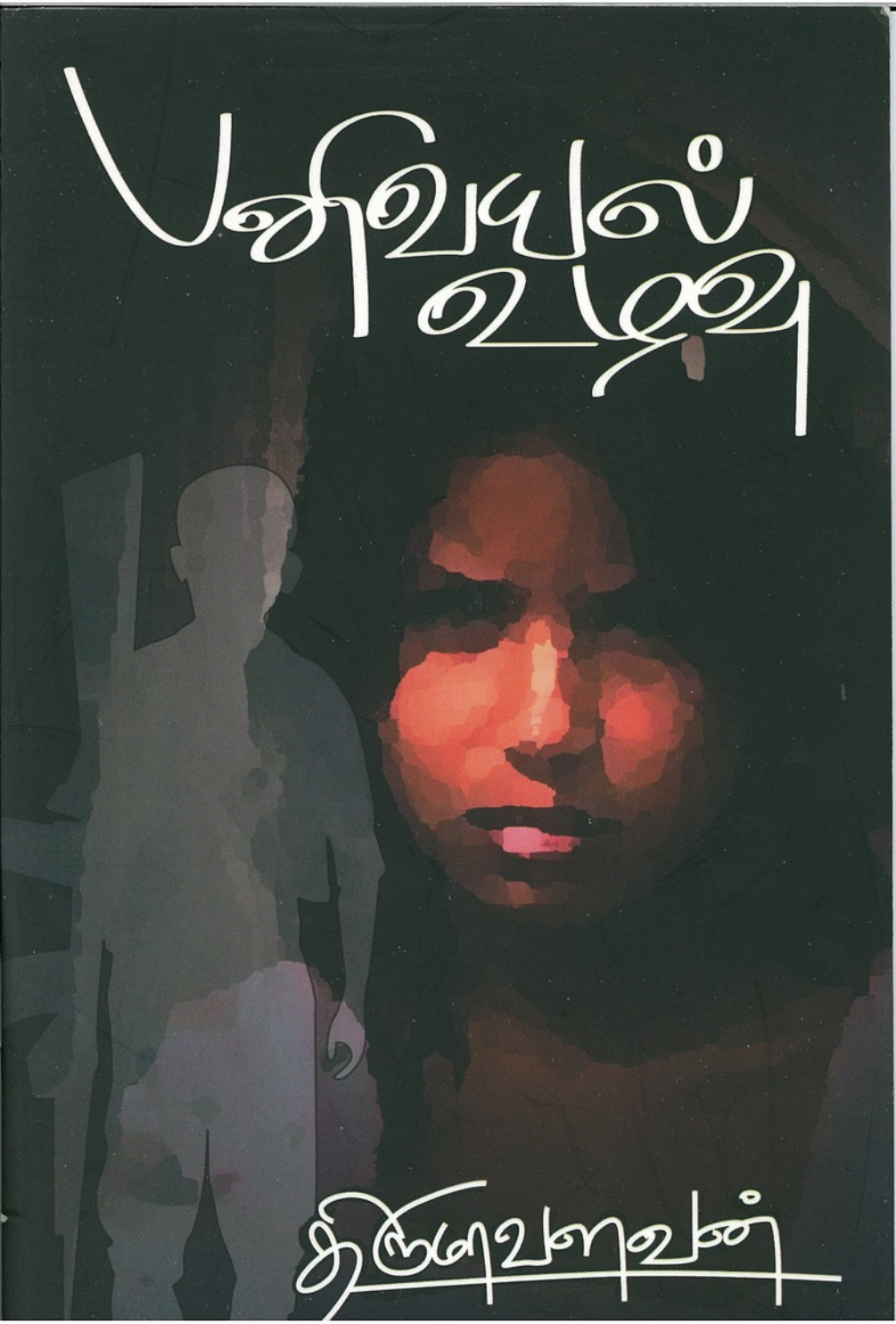

திருவளவன்

பனிவயல் வழி

திருமாவளவன்

எக்ஸில் வெளியீடு

Name: Panivayal Ulavu
Author: Thirumavalavan
Edition: 1st, Novermber 2000
Cover Design &
Layout: digi Graphics & Studios
Illustrations: Rashmi
Printers: Viveka Print, Canada
Publishers: EXIL
27 Rue Jean Moulin
92400 Courbevoie, France
e-mail: exilfr@aol.com

என் தந்தை

கப்டன் கனகசிங்கம்

அவர்களுக்கு

கப்டன் கனகசிங்கம்

1940 களில் மலேசிய விடுதலைக்காக போராடிய மலேய தேசிய விடுதலை இராணுவத்தின் முன்னணி கெரில்லா படைப்பிரிவின் தளபதியாக முன்நின்று போராடியவர். இரண்டாம் உலகப் போரின் போது பர்மா ஊடாக இந்தியாவுக்கு தப்பிவந்தவர்.

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் இராணுவத்தால் கைதுசெய்யப்பட்டு பீற்றர் கெனமன், கொல்வின் ஆர். டீ. சில்வா, என்.எம். பெரேரா ஆகியோருடன் சிறையிருந்தவர்.

விடுதலையான பின் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அழைப்பின் நிமித்தம் இலங்கை மீண்டவர்.

வாழ்வின் இறுதிவரைக்கும் ஒரு மனிதநேயம் மிக்க கம்யூனிஸ்டாகவே வாழ்ந்தவர்

பதிப்புரை

இலங்கையில் வசித்த / வசிக்கும் தமிழ்மொழி பேசும் மக்களின் படைப்புலகம் விரிவடைந்த அளவிற்கு வெளியீட்டுத்துறை வளர்ச்சியடையவில்லை. படைப்புணர்ச்சிக்கு வாசல் திறந்து விடுவது வெளியீடுகளே. வெளியீடுகளுக்கான வாசல் கிடைக்-காதபோது படைப்புணர்ச்சி/நிஜ தரிசனம் தம் ஊற்றுக் கண்களை மூடிக் கொள்கின்றன.

இதை உணர்ந்து உக்கிரம் கொண்டபோது 1990இல் நாம் உருவாக்கியதுதான் EXIL. இலங்கைத் தமிழ்மொழி பேசுவோர் வாழ்வு யுத்தத்தை எதிர்கொண்டிருக்கிற காலம். யுத்தம் எவ்விதமான நியாயங்களை நமக்கு வழங்கினாலும் வாழ்வு கரை ஒடுங்கிக்கொண்டோ/ஒதுங்கிக்கொண்டோ இருக்கிறது. அஃது வாழும் பூமியைப் பேணியோ புதிய பூமிகளைத் தேடியோ ஒவ்வொரு மனைவாசலும் யுத்தமுனையாக்கப்பட்டிருக்கிறது. எவரும் விட்டுவிலக முடியாதபடி யுத்தம் எல்லோரையும் தன் சுழிக்குள் சிக்க வைத்திருக்கிறது. இதற்கு மனித/இயற்கை வளங்கள் எதுவும் தப்பவியலாது நிலைமை மோசமாகிவிட்ட நிலையில்.... "யுத்த உபாசனையைத் தவிர வேறொன்றும் நாமறியோம்" எனப் புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ்மொழி பேசுவோர் மத்தியில் உள்ளபடி நம் அவலங்களை உரத்துப் பேசுவோர் மிகச் சிலரே. இவர்களில் திருமாவளவனும் ஒருவர். புகலிடத் தமிழ் இலக்கிய உலகம் திருமாவளவனோடு நெருக்கமான பரிச்சயம் கொண்டது. அருகிப் போய் வரும் மறுத்தோடிகளின் இலக்கியக் குரலுக்கு EXIL வெளியீட்டகம் என்றும் தன் ஆதரவை வழங்கி வருகின்றது. இவ்வகையில் திருமாவளவனின் பனிவயல் உழவு எமது நான்காவது வெளியீடாக வெளிவருகிறது.

வாழ்வின் நிஜத்தை நோக்கிய தேடலில் ஆர்வம் கொண்டோர் எமது சீரிய முயற்சிகளுக்குத் தொடர்ந்தும் கை கொடுப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு எமது பணி தொடரும்.

லக்ஷ்மி
கலைச்செல்வன்
EXIL வெளியீட்டகம்

திருமாவளவனின் கவிதைப் புலம்

திருமாவளவனின் கவிதைகளை தொகுப்பாக வாசித்த பிற்பாடு மனதில் எழுந்த ஒரு கேள்வி: இந்தக் கவிதைகளுக்கு ஒரு அறிமுகம் அல்லது முன்னுரை அவசியந்தானா?

கவிதைத் தொகுதிகளுக்கு எழுதப்படும் முன்னுரைகள் வாசகர் களுக்கும் கவிஞருக்கும் இடையே சிலசமயங்களில் பாலமாகத் தொழிற்பட முடியும். எனினும் இந்த முன்னுரை அப்படியான-தல்ல. ஈழம், தமிழகம், சிங்கப்பூர், மலேசியா, புகலிட இலக்கியம் போன்ற பல தளங்களில் கவிதைகள் வேறுவேறு வண்ணங் களிலும் வடிவங்களிலும் இன்று நிறையவே வெளிவருகின்றன. இந்தப் பரந்த பின்னணியில் திருமாவளவனின் கவிதைகளின் இடம் என்ன என்பது பற்றிச் சில எண்ணங்களைப் பதிவு செய்வது கவிதைக்கும் கவிதை தொடர்பான விவாதங்கள், திறனாய்வு போன்றவற்றுக்கும் துணை தரலாம்.

திருமாவளவன் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சென்னை ஊடாகக் கனடாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்து விட்ட அகதிக் கவிஞர். நாற்பதுகளை ஒட்டிய வயதிலிருப்பவர். இந்த வயதுக் கால கட்டத்தில்தான் கவிதைக்குள் ஒருவகைத் தீவிர ஈடுபாட்டோடும் கட்டுப்பாடான ஆக்ரோஷத்தோடும் நுழைந்தவர். இழப்பு, துன்பங்கள், நாளாந்த அவலங்களோடு அவலங்களாகத் தன் குடும்பத்தையும் சுமந்துகொண்டு அலைந்து திரிந்து உழன்றவர்; சாதாரண மானுட அவலங்களோடு கூடவே யுத்த அவலங் களையும் பட்டுத் தெளிந்தவர்; அவற்றில் பட்டுத் தெறித்தவர். அந்த வகையில் அவருடைய கவிதைகள் வெளிப்படுத்துகின்ற முதிர்ச்சியும் அனுபவ ஆழமும் ஆச்சரியம் தருவன அல்லத்தான்.

"உண்மை கொடிதே உலகில் அதனுடனே
போரிட்டு வாழப் பிறந்தோம் கலங்குவதோ
வீரிட்டு அலறி விழுந்து புலம்புவதோ
பார் எட்டுத் திக்காய் பரந்து கிட்கிறது"

என்ற நிதானத்தோடு வாழ்க்கையையும் கவிதையையும் நிகழ்கால அரசியலையும் அணுகுகிற விமர்சிக்கிற ஒரு கவியின் ஆழ்ந்த உள்ளத்தை இந்தத் தொகுப்பில் காண முடிகிறது. அவரிடம் காணப்படுகின்ற இந்த நிதானம்தான் அவருடைய கவிதைகளையும் வித்தியாசமான குரலில் பேசவைக்கிறது

இந்த நிதானம் எப்படி அவருக்கு வாய்த்தது? இந்தத் தொகுதியில் உள்ள பல கவிதைகளில் ஊரில் சென்றொழிந்த காலங்களின் பசுமை பற்றிய கழிவிரக்கமும் அந்தக் கழிவிரக்கத்தினூடே வெளியாகிற சோகம் ததும்பும் கவியுணர்வையும் பார்க்க முடிகிறது. புலம் பெயர்ந்த சூழலில் மனித அனுபவங்களின் முக்கியமான ஒரு கூறாக இந்தக் கழிவிரக்கம் இருக்கிறது என்பது உண்மை. அகதிகளாக அல்லது அரசியல் தஞ்சம் கோருபவர்களாக அன்றி இன்னொரு நாட்டுக்கு செல்வம் சேர்க்கவும் பொருளாதார மேம்பாட்டுக்காக எனவும் குடி பெயர்ந்தோர் (Immigrants) மத்தியில் இத்தகைய கழிவிரக்கத்துக்கு நீண்ட ஆயுள் இருப்பதில்லை. ஏனெனில் அவர்களுக்கு எப்போதும் பிறந்த நாட்டிற்கு செல்ல வாய்ப்பிருக்கிறது என்பது மட்டுமின்றி எவ்வித அரசியல், யுத்த நிர்ப்பந்தங்களும் இல்லாமலே வெளியேறி யவர்கள் அவர்கள். ஈழத்தமிழர்களில் மிகப் பெரும்பாலானோரின் நிலை அதுவல்ல. யுத்தம் என்கிற ஒரு பெருஞ் சூறாவளிதான் அவர்களை எல்லாத் திக்கிலும் தூக்கி வீசியுள்ளது. இந்த நிலையில் கழிவிரக்கமும் ஏக்கமும் தொடர்ச்சியாகவே இருக்கிறது. எனினும் திரும்பிப் போவது சாத்தியமில்லை என்ற உணர்வு மேலோங்கு கிறபோதும், அல்லது திரும்பிப் போனாலும் நாம் விட்டுவந்த நிலையிலே நமது சூழல் இருக்காது என்று "மாற்றம்" பற்றிய உணர்வு வருகிறபோதும் இருக்கிற வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கடப்போம் என்ற நிதானம் வருகிறது. பனிவயலிலும் உழவு செய்து அறுவடையைப் பெறுகிற விடா முயற்சியும் தன் நம்பிக்கையும் உழைப்பும் சாத்தியமாகின்றன. இந்த உணர்வை நுட்பமாகவும் நேர்த்தியாகவும் தன்னுடைய பல கவிதைகளில் கொண்டு வருகிறார் திருமாவளவன். புலம் பெயர்ந்த வாழ்விலும் இலக்கியத்திலும் இது முக்கியமான ஒரு திருப்பமாகும்.

கனேடியக் குடியுரிமை பற்றி எள்ளலும் புன்சிரிப்பும் கூடிய தொனி யில் அவர் எழுதியிருக்கிற "இனி இன்னொரு தேசியன்" என்ற கவிதையிலும் "பனி வயல் உழவு" கவிதையிலும் இந்த உணர்வைத் தெளிவாகப் பார்க்கலாம். ஓடும் புளியம் பழமும் போல ஒரு விடுபட்டதன்மையுடன் வாழ்வை அணுகுவது இந்த நிலையில் சாத்தி யப்படுகிறது. இது படைப்பாக்க உணர்வுகளுள் முக்கியமான ஒன்றெனக் கருதுகிறேன்

காதலை எழுதுவதிலும் திருமாவளவன் நளினத்தையும் மென்மையையும் அழகுறக் கையாள்கிறார். தனது பார்வை வீச்சோடு இணைந்ததாக பெண் பாலாருடைய நோக்கையும் சிந்தித்துப் பார்க்கிற ஒரு முனைப்பு அவரிடம் அரும்பி இருக்கிறது. அவருடைய காதல் கவிதைகளும் கழிவிரக்கத்திலேயே சுழல்வதால் இழப்பும் மெல்லிய சோகமும் அவற்றின் விளைவான ஒரு தவிர்க்கமுடியாமையுமே எஞ்சுகின்றன. கவிஞருக்கு அதுதான் நிகழ்காலமாக இருக்கிறது. அவருடைய எல்லாக் கவிதைகளிலுமே தெரிகிற சொற்செட்டும், செப்பனிட்ட தன்மையும், நேர்த்தியும் கவிதைகளின் வெளிப்பாடு, மொழி, தொனிப்பு போன்ற அம்சங்களில் கவனமுற்றிருப்பவராகவும் இவை தொடர்பாக நன்கு சிந்தித்து உழைப்பவர் அவர் என்பதையும் துலக்கமாக காட்டுகின்றன. இது மிகவும் மகிழ்வு தருவதாகும். பல கவிஞர்கள் இத்தகைய அக்கறையைக் காட்டுவதில்லை என்பது எனது நெடுநாளைய அவதானம் ஆகும்.

திருமாவளவனுடைய சில கவிதைகள் பலத்த சர்ச்சைக் குள்ளானவை குறிப்பாக சத்திரியம், முல்லைத்தீவு, நச்சுக்கொடி போன்றவை நமது சமகால அரசியலையும் யுத்தத்தையும் தீவிரமாக விமர்சிக்கின்றன. இக் கவிதைகள் எழுப்புகிற ஒரு வகையான எதிர்க்குரலையும் எதிர்ப்புக்குரலையும் நாம் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டியது அவசியமானதாகும். ஈழ யுத்தத்தை நடத்துபவர்களும் சரி, இந்த யுத்தத்தின் பொருட்டு எல்லா அநியாயங்களையும் நியாயப்படுத்துபவர்களும் சரி யுத்தம் தொடர்பாகவும் அதனுடைய தார்மிக சாத்தியப்பாடு வன்முறைகள் தொடர்பாகவும் மாற்றுக் கருத்துக்களும் எதிர்க் குரல்களும் இருக்க கூடாது என்றே ஆணித்தரமாகக் கருதுகிறார்கள்.

இந்த நிலையில் இலக்கியமும் கவிதையும்தான் மாற்றாக ஒலிக்கிறது. இந்த மூன்று கவிதைகளிலும் திருமாவளவன் நுட்பமாகக் கையாள்கிற பாடுபொருள் பாலகர்கள் யுத்தத்தில் ஈடுபடுத்தப்படுவதும், யுத்தத்தின் மற்றும் வீரத்தின் அறம் என்பது என்ன? அப்படியானதொரு அறம் சாத்தியமானதா? என்ற மிகமுக்கியமான விடயமாகும். அரசியல் விஞ்ஞானம், ஒழுக்கவியல், சமூகவியல், யுத்தத்தின் விதி முறைகள் தொடர்பான ஜெனிவா ஒப்பந்தங்கள், சர்வதேச மனித நலச் சட்டங்கள் போன்ற பல துறைகளில் இந்த அம்சங்கள் காலங்காலமாக மீளமீள விவாதிக்கப்பட்டு வருகின்றன. யுத்தத்தை அனுபவித்துக்கொண்டி ருப்பவர்கள் என்ற வகையிலும் யுத்தத்தை நடத்திக் கொண்டிருப்பவர்கள் என்ற வகையிலும் கூட எமக்குள் இவை தொடர்பான விவாதங்களோ விமர்சனங்களோ இல்லை என்பது எமது சமூகத்தின் விரிவற்ற, ஒற்றைப் பரிமாணத்தையே காட்டுகிறது. எமது

பத்திரிகைகளிலும் விடிய விடியக் கூக்குரலிடுகின்ற வானொலிகளிலும் அரசியலாரிடமும் பெரும்பாலான அறிவு சீவிகளிடமும் இவை பற்றிய எந்த அக்கறையும் இல்லை என்பது மேலும் விசனம் தருகிறது.

இந்தச் சூழலில் கவிதைக்கூடாக இத்தகைய விமர்சனங்களை எழுப்புகிற திருமாவளவன் மதிக்கப்படவேண்டியவர். இந்தக் கவிதைகளை வாசித்துவிட்டு ஆத்திரப்படக் கூடிய தமிழின "உணர்வாளர்கள்" கவிதையில் வெளிப்படுகிற இந்த எதிர்ப்புக்குரலின் ஆவேசத்துக்குக் காரணம், நிகழ்கிற நிகழ்வுகள் பலவற்றின் அநியாயத் தன்மையினதும் அந்த அநியாயத்தை நியாயப்படுத்த இருக்கிற ஒரு பகுதி மக்களினதும் தொடர்பூடகங்களினதும் விளைவுதான் என்பதை உணரவேண்டும். இந்த ஆவேசத்திலும் கவிஞர் தன்னுடைய அறிவு பூர்வமான அலசலை விலக்கி விடவில்லை என்பதையே அவருடைய கவிதைகள் நுட்பமான முறையில் காட்டுகின்றன.

கவிஞருடைய கருத்துகளோடு உடன் படாதவர்கள் இருப்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடிகிற அதேவேளை கவிஞர் வெளிப்படுத்துகிற கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தக் கூடாது என்று வாதிடுவதோ அல்லது இவை போராட்டத்தைக் கொச்சைப் படுத்துகின்றன எனவே ஒழிக்கப்படவேண்டும் என்று வலியுறுத்துவதோ நமது சமூகத்தின் நாகரிகத்துக்குப் பயன்படாது. நூறு கருத்துகளும் நூறு கவிதைகளும் மோதுவதுதான் படைப்பும் விமர்சனமும். படைப்பும் விமர்சனமும் இல்லாமல் ஒரு சமூகம் புத்தாக்கமோ புத்தெழுச்சியோ பெற முடியாது.

வீடு - வேலை - வீடு என்று துரித இயந்திர கதியில் சிக்குண்டு பனியிலும் குளிரிலும் உழல்கின்ற லட்சக்கணக்கான மக்களோடு மக்களாக எவ்வித தொழில் பாதுகாப்புமே அற்ற ஒரு சாதாரண தொழிலாளியாக வேலை செய்துகொண்டு கலைப் பிடிப்பையும் கவிதா மனோநிலையையும் புடமிட்டு வருகிறார் திருமாவளவன். புகலிட எழுத்தாளர்கள் பலருக்குமே உள்ள பெருத்த சவால் இது. இந்தச் சவாலை மீறி நாடகம் தருபவர்கள், கலைஞர்கள், இலக்கியகாரர்கள், அனைவருங் கூட நம் காலத்து நாயகர்கள் அல்லவா?

சேரன்.
cheran@cheran.net

நானும் என் கவிதைகளும்

ஊழிப்பெருக்கு
கால வெள்ளம்
கரைபுரண்டு பாய்கிறது

இங்கு நான் யார்?

காட்டாற்றில் சிக்குண்ட
மீன்குஞ்சு
காலத்தின் உக்கிரத்தில்
எதிர் நீச்சலடிக்கின்ற கலகக்காரன்

எனதென்று கொள்ள
என்ன இருக்கிறது?

வித்து வெடித்து முளைவிட்ட மண்ணிலிருந்து
பிடுங்கி எறியப்பட்டு
ஆண்டுகள் பத்தாயிற்று

நான் புரண்ட செம்பாடு
வியர்வையில் குழைத்து எழுப்பிய வீடு
மூலைக்கன்று மா
முற்றத்து மல்லிகை
எஞ்சிக் கிடந்த அப்பாவின் புகைப்படம்
ஊர்சுற்றக் கிடைத்த சையிக்கில் கட்டை
'சூரன்' நாய்

கால வெள்ளம் எதையெதையெல்லாம்
புரட்டிச் செல்கிறது

கல் செம்பு இரும்பு அலுமினியம்
என ஓடிய காலம்
இன்று செலுலோயிட்டில் நிற்கிறது
பொற்காலக் கனவு
கனாவாகவே போயிற்று

நேற்றைய நண்பன்
இன்று எதிரியாகிறான்
மூச்சுக் காற்று
முழு நஞ்சாய்க் கனக்கிறது
ஓய்வில்லா ஓட்டம்
இரும்பொடு ஒட்டி உழல்கிற வாழ்வு
அவனும் இவனும்
மாறிமாறிக் கொடியேற்ற
பூவும் பிஞ்சுமாய் மடிகிறது
மனிதம்

இங்கு
எனதென்று கொள்ள
என்ன இருக்கிறது

...ம் இருக்கிறது

என் சுயம்
அடிக்கடி எழுகிற கோபம்
அசட்டுத் துணிச்சல்
கொஞ்சம் கர்வம்
ஈகோ
விரக்தி
இயல்பாய் எழுகிற சலிப்பு
வெளியாய்த் திறந்த மனது
துளியளவு நம்பிக்கை

இதைவிட்டால்
கொஞ்சம் கவிதைகள்
நான்காண்டுகள்
நான் கொஞ்சி விளையாடிய கவிதைகள்
இன்றோடு இவையும் போகிறது

நாளையைப் புதிதாய் தரிசிப்பேன்

நன்றி.

திருமாவளவன்.
(புகலிடத்திலிருந்து)
90 Eastdale Ave. #1401, Toronto, ON, M4C 5A2, Canada
kudil35@hotmail.com

முந்நூறாண்டுகள்
உழுதோம்
எங்கள் நிலத்தை அவர்க்கு

இனியும்
உழுவோம்
அவர்கள் நிலத்தை அவர்க்கே

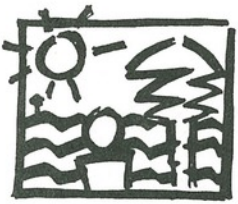

தேடுகை.

புலரிப் பொழுதில்
புறப்பட்ட பயணம்
கூடு
திரும்பவில்லை

வழிகாட்டிகளெல்லாம்
தறி கெட்டலைய
சூரியனைக் குறிவைத்து
நகர்த்திய தேடல்
தரிப்பின்றித் தொடரும்
படுவான் திசைபார்த்து

காட்டில்
கடல் வெளியில்
கரிசல் காட்டு அகதி முகாம்களில்
முகமிழந்த கடவுச்சீட்டில்
சரக்குக் கப்பலின் அணியக்கிடங்கில்
பனியில்
பனிநிறை புலத்தில்
பன்மொழிக் கலப்பில்
துருவக் கொடுங் குளிரில்

இவைகள்
தரிப்புகள் அல்ல
தடங்கள்

எப்போது
நான் வீடு சேர்வேன்?

இப்போதும்
சூரியனைத் தேடியபடி.

●●●

பரதேசியின் பாடல்

நான்
பரதேசிப் பாடகனானேன்

மூசிவீசும் பனிப்புயலுக்கு
முகங்கொடுக்கும் வித்தையும்
எனக்கிப்பொழுதில்
அத்துபடி

விறைத்துக் கிடக்கும்
மூங்கில் துளைகளில்
நுழையுமென் மூச்சுக்காற்று
ஊதல் குளிரையும்

ஒருகால் உருக்கும்
என் தேசமும் அந்த நாட்களும்
காலாற நடந்த மாலைப்பொழுதுகள்
தோழரோடு அலைந்து
காயப்பட்ட நினைவு
இரும்புகள் துரத்த
கடல்தாண்டி
பின்
பிடுங்கி எறியப்பட்டு
துருவப் புலத்தில் வீழ்ந்தநாள்
இவை
தூசிபடிந்த தடங்களாய்
இடையிடை துலங்கும்

குளிர்வாடை
தென்றலைப் புணர்ந்து
சோளகப் புழுதியிற் பூத்த
தேசம்

நீளத் தள்ளிய பனங் குடலைகள்
அதில் சீவிக்கொணர்ந்த புதுக்கள்ளின்
தித்திப்பு

வீதி நீள இருபுறமும்
முடிந்து பொத்திவைத்த
ஊர்மனைகள்

நாட்டார் பாடலிலும்
மோடிக்கூத்திலுமாய்
கூடிக் கரைந்த இரவுகள்

பச்சை வயல்கள்
பாடுமீன் வாவிகள்
தேயிலை போர்த்திய தேசக் கொங்கைகள்
கொழுந்து கொய்தே வலிந்த கரங்கள்

இவைகளினூடே
தடம்பதித்த சந்ததி.
சுவடிக் கதையாய்ப் புதைந்து போயிற்று

மனிதனைத் தேடினால்
சுதந்திரம் என்னை முத்தமிடுமென்ற
உண்மை தெரியாதபோது
உருட்டினான் பகடையை
ஆயுதத் தரகன்

புல்நுனிகள் பூத்த பூமியெல்லாம்
பனைமரங்களைத் தறித்து நாட்டி
தென்னங் குடலையைத் தோரணமாக்கி
மந்திரம் ஒலித்து
சுடுகலன் சுமந்து வேள்வி செய்தோம்
ஆகுதியானவை
என் இளம் பிஞ்சுகள்

இன்று
முகவரியிழந்து
மூலையில் நின்று
மொழிக்குள்
முகம் புதைக்கத் துடிக்கின்றேன்
சோர்ந்து விழும் போதெல்லாம்
மீள எழுகின்றேன்

உரக்கப் பாடுகிறேன்
உன்செவியில் விழுகிறதா?

●●●

கூத்திரியம்

வேட்டையாடல்
சத்திரியர்க்கு அறம்
வீரர்க்கு இலட்சணம்

நாம் சத்திரியர்
வேட்டையாடலாம் புறப்படு
பிடி
ஒரு மனிதனை
அவன் தோளில் தொற்றிக்கொள்
அவனிடம் உள்ளதை அறி
சாதி மதம் மொழி இனம்
அல்லது
ஒருத்திக்காய்
இருவர் முரண்படல் கூடும்

ஏதாவது ஒன்றிருக்கும்
இல்லாவிடில்
புகட்டு; வெறியூட்டு
புறப்படு வேட்டைக்கு
அவன் உடலிலெல்லாம் குண்டுகளை
புதை
கட்டளையிடு
களங்காண

கோவிலில் திருவிழா
மசூதியில் தொழுகை
பிரித்தில் லயித்திருக்கும் விகாரை
நகரின் கேந்திரமையம்
பஸ் நிலையம்
சந்தை
பாலராய் இருந்தாலென்ன பாடசாலை
அல்லது
வைத்திய நிலையம்

எதுவாயிருந்தாலும் நேரம்
முக்கியம்
மனிதர் கூடும் நேரம்

இயக்கு
குண்டுப் பிண்டம் வெடிக்கட்டும்
பாலர் பெண்டிர் கர்ப்பிணியர்
வயோதிபர் பாவியர் வழிப்போக்கர்
குழந்தைகள்
குருதியில் குளி
குடித்து மகிழ்
நிணம் புசி

அடுத்தவன் தோளில் ஏறிக்கொள்
அவனை ஏற்று
போர்விமானத்தில்
போதுமான அளவு
குண்டுகளை நிரப்பிக் கொள்
செலுத்து வான்பரப்பில்
உற்றுநோக்கு
மனித நடமாட்டம் தெரிகிறதா
நாலுபேர் கூடிநின்று பேசுவது
பள்ளி முன்றலில்
சிறுவர் கூடி விளையாடுவது
அல்லது
உன் வருகைகண்டு
ஆலயத்துள் தஞ்சம் தேடுவது

எதுவாயிருந்தாலும்
எண்ணிக்கையை கருத்தில் கொள்
செலுத்து குண்டுகளை
நொருங்கிச் சிதறட்டும்

வேட்டையின் வெற்றியில்
களிப்புற்றிருக்கிறாயா?
வா
வட்டமாய் அமர்ந்துகொள்
பேசுவோம்

வேட்டை பற்றி
வேட்டையின் விருந்து பற்றி
களைப்பாற அருந்தும் மதுவின்
சுவை பற்றி
மகிழ்விக்க ஆடும் மங்கையின்
அழகு பற்றி
அமைதி பற்றி
சமாதானம்
மற்றும் நிவாரணம் பற்றி
உலக நிலவரம் பற்றி
பேசுவோம்
களைப்பாறும் வரை

எக்கணமும்
தூக்கம் மறந்திரு
மீளக் கிளம்ப வேண்டும்

வேட்டையாடல்
சத்திரியர்க்கு அறம்

●●●

நச்சுக்கொடி

அழு பெண்ணே அழு
உன் ஒப்பாரிப்பாடல்
ஏழு கடல்தாண்டி
எழுகிறது
என்செவியில்

ஊரடங்கு அமுலிருந்த
நடுஇரவில்
உன் வயிற்றில்
வலியெழுந்தபோதில்
வீழ்ந்த அலறல்
இன்றும் அதிர்கிறது
செவியில்

அன்று
கோடிப் புறத்து
எலுமிச்சை அடியில்
தாட்டுவிட்ட நச்சுக் கொடி
மண்ணில் கலந்து மடிந்திருக்க
வாய்ப்பில்லை

ஏணையிலே கிடத்தி
நீ படித்த தாலாட்டும்
ஏணை கட்டுதற்கு
வீட்டு கோப்புசத்து விட்டத்தில்
கொழுவி விட்ட
தேடாவடக் கயிறும்
நினைவில் முட்டுதடி
இன்றும்

கண் மூடி விழிக்கு முன்னெழுந்த
கணப் பொழுதுள்
களத்துள் பாய்ந்து
வெடித்து சிதறி
காற்றில் கலந்து விட்டான்
உன் பாலன்

கட்டிப்புரண்டு
கதறி அழுகின்றாய்
நீ
என்ன செய்வாய்

வெடிவால் முளைக்கு முன்னர்
அழைத்து
மூளை நீக்கி
கபாலத்தைக் கோதாக்கி
சலவையிட்டு
துடைத்து
வெடிமருந்தை நிரப்பி
ஏவி விடும் கலையும்
மாவீரம் செய்கின்ற
வல்லமையும்
வாய்த்திருக்கு
அவர்க்கு

அழு பெண்ணே
அழு

மாவீரமென்று
சோகத்தை புதைத்து
வெதும்பத் தெரியாத
பேதை நீ
அழு

உன் பிள்ளைக்காய்
முற்றத்தில் தவழ்கின்ற
குழந்தைக்காய்
ஒழுங்கையில் நடக்கும்
கர்ப்பிணி வயிற்று சிசுவுக்காய்
ஆயதக் குதங்களில் நிரவி வழியும்
ஆயிரக்கணக்கான சிறுவருக்காய்
அழு

உன் ஒப்பாரிப் பாடல்
எட்டுத்திக்கும்
ஓலிக்கட்டும்

●●●

எட்டாமல் போன எனது

சூரியனைப் பிடித்து
சட்டைப்பைக்குள் திணித்துவிட்டேன்
இப்பொழுது
மின்மினியைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன்

நேற்று
என்னோடு கூடியிருந்து
கண்ணாமூச்சியாடிக்
களி கொண்டலைந்த
மின்மினி
எங்கே மறைந்தது
இன்று?

சூரியனின் ஒளிப்பிரவாகத்தில்
மின்மினி
கண்ணுக்கு புலப்படாதென்கிறார்
சிலர்
சூரியத்தகிப்பில்
மின்மினி பொசுங்கிவிடுமென்கிறார்
வேறுசிலர்
சூரியனிருக்க
மின்மினி எதற்கு என்கிறார்
இன்னும் சிலர்

திருமாவளவன்

எதுவாயிருந்தாலும்
எனக்கு மின்மினி வேண்டும்
அது இல்லாமல் தூக்கம்வர
மறுக்கிறது

நானிப்பொழுது
சூரியனைக்கூடப் பிடுங்கியெறியத் தயார்
ஆனால் சூரியன் விடுவதாயில்லை
அதன் கதிர்கள்
என்னுள் பரந்து
வியாபித்துக்கிடக்கின்றன

என் தேசத்தில்
ஆயுதங்களைப் போல.

●●●

பனிவயல் உழவு

கோழிகளின் கூவல்
கோவில் மணிகளின்
தொழுகை அழைப்பு
இரண்டுமற்ற அம்மணக் காற்றில்
நுழைந்தது காலை

அலாரத்தின் அதட்டலிலே
துயில் கலையும்
இதழ் பிரிய மறுத்து
இமை துவளும்
காதல் ஸ்பரிசம் தேடி கரம் நீண்டு
வெறுமையிலே வீழும்
நடைப்பிணமாய் நானெழுந்து
சாளரத்து துகில் களைய
துலங்கும் நகர்

காமக்கிழத்தியென
இருளாடை களைந்து வெண்பனி
உள்ளாடையுள்
எடுப்பாய் உடல் வனப்பு காட்டும்
ரொறன்ரோ நகரி

உடல் தழுவிக்
காமக் கிறக்கத்தில்
சலனமற்று கிடக்கும்
ஒன்ராரியோ நீர்வாவி
கட்டில் விளிம்பில்
விடிவிளக்கென
நாணிக்கிடப்பார் சூரியனார்

துருவக் கொடுங் குளிரில்
அலைகின்ற சூரியன் நீ
ஆயுதந் துரத்த
நெடுந்துயர் கடந்த
பரதேசி நான்
உனை யார் துரத்த
இங்கு வந்து அகதியானாய்?

முகமலம்பி
சூடாய் தேநீர் அருந்தி
வீதியிலிறங்க
போர்ச்சன்னதமிடும்
பனிப்புயல்

போர்
தவிர்த்து
நீள்பயணம் நடந்து
நெடுநாள் கழிந்தும்
காலடிக்கீழ்
பெருநிழலாய்த் தொடர்கிறது
போர்

கால்கள் விரவும் அவலங்கண்டு
பனிதொங்கப் பைன்மரங்கள்
பல்லிளிக்கும்

தெருமுனைப் பொட்டல் வெளியில்
பறவைகட்கு உணவூட்டி சுகித்திருக்கும்
வெள்ளைத்தோல் மூதாட்டி
'ஹலோ' சொல்வாள்
எனைப் பார்த்து

உணவு பொறுக்கும் ஆவலில்
ஆலாக்கள் குரலெழுப்பும்
புறாக்கள்
அழகு நடை பயிலும்
இவற்றிடையே
தன்னினத்தை
கூவிஅழைக்கும்
எம்மூர்க் காகங்கள்

மாலை
எந்திரம் பிழிந்து துப்பிவிட
உடல்மீளும்

தெருமுனை
பொட்டல் வெளி
எங்கும் மொய்த்திருக்கும்
மழலைக்கூட்டம்

தாமிர பொற்கூந்தல்
கருமணி சுருட்டைமுடி
மஞ்சள் முகத்தில்
குறுகி சிறுத்த கண்கள்
எதியோப்பிய மீன்விழிகள்
இவர்களோடு
கை கோர்த்து மகிழ்ந்திருக்கும்
எங்கள் இளசுகள்

மின்மினி உடுத்திய
தொறன்ரோ நகரி
மத்தியில்
எழுந்து
உயர்ந்து நிற்கும்
சீ.என்.கோபுரம்

●●●

மனிதக் காட்சிச்சாலை

கொடுங்கோடை
வெய்யில் கொளுத்த
கொளுந்தெரிந்த தேசம்

மூட்டை முடிச்சுகளோடு
முகங்களை மாற்றினோம்

கழுதைக்கும் மனித முகம்
தெரு நாய்க்கும் மனித முகம்
பன்றிக்கும் கரடிக்கும் குரங்கிற்கும்
பறவைக்கும் பச்சோந்திக்கும்
பல்லிக்கும் அதுவே
மனிதரும் கூட
தங்கள் சொந்த முகங்களை அழித்து
இரவல் முகங்களை
எழுதிக்கொண்டோம்

படர்ந்தோம்
புலம் பெயர்ந்து
உலகின் திசைகள் பதினாறிலும்

மனிதர் கனத்து
சமநிலை கெட்டது உலகு
மாற்றிய முகங்களை
பிடுங்கி எறிந்தோம்

மீள
இயல்பு தோன்றிற்று

பிறகென்ன
கூட்டம் கொண்டாட்டம்
குழி பறிப்பு குழையடிப்பு
கோவில் சடங்கு சங்காரம்
சந்திச் சண்டித்தனம்
குரங்காட்டம் கரடி வித்தை
எல்லாம்

பிறகென்ன
மீள
இயல்பு தோன்றிற்று

துருவம்
இப்போது பனி பொழிய
மறுக்கிறது
மடிபெருத்து
வீதியில் அலைகிறது
மிருகம்

தப்பித்துக் கொண்டனர்
புத்தி தெளிந்தவர்

அகப்பட்டது
அப்பாவிகளும் நானும்.

●●●

தீ

கொடுங் குளிர்
நேற்று முழுவதும்
உலாவித் திரிந்த காற்று
உருக் கொண்டெழுந்ததில்
குலையும் உறைகிறது

துருவேறிக் கனக்கிறது
மனது

அன்று ஆடிமாசம்
நானும் விடலை
சோளகமும் விடலை
பேய்க்காற்றில்
சதிராட்டம் போடுகின்றன உயரிப் பனைகள்

காற்றுக்(கு) அஞ்சி
வீட்டினுள் கிடந்தால்
உடலினை பற்றாதோ பஞ்சி?

இறுகக் கட்டிய கொடுக்கு
கச்சைமேல்
இறுக்கிக் கிடக்கிறது
இயனக்கூடு
மாரிலே ஏறுபட்டி
தடநார் வளையத்துள்
கால் நுழைத்து
உதைத்து
ஏறி
வகுத்து
வட்டுள் நுழைந்து
சீவி வருகிறேன்
நொடிப் பொழுதுள்

சுரைக் குடுவையை நிறைத்திருக்கிறது
புதுக் கள்ளு
அத்தனையும் தித்திப்பு

எத்தி
குளவி நுரை தள்ளி
பிளாவில் நிறைத்த
ஒற்றைப் பனைக் கள்ளின் சுவையில்
கிறுகிறுத்துப் போகிறேன்

இன்று
முற்றத்துக் கிளுவையிலே
கொளுவி விட்ட
முட்டி
நார் இற்று வீழ்ந்து
நொருங்கிப் போயிருத்தல் கூடும்
தலை வாசல் தாழ்வாரத்தில் விட்டுவந்த
இயனக் கூட்டுள்
துருவேறி முனை மழுங்கி
கிடக்கும்
பாளைக்கத்தி

எல்லாம் இழந்தோம்
எல்லாமும் இழந்தோம்

இழப்பில்
என் வர்ணம் மறந்திருந்தேன்
மீளத் தொடர்ந்து
மரச்சிணி போல்
நாறி
கனன்று எரிகிறது

துருவேறிக் கனக்கிறது
மனது

தீட்டுக் கட்டையில்
சட்டியோட்டை நொருக்கி
துகளாக்கி
பாளைக் கத்தி
பளபளக்கத் தீட்டி
கூர்பார்க்க அரிப்பெடுக்கிறது
கை

பனையில்லை என்றால்
என்ன?

●●●

பற்றை இலைக்கஞ்சி

மூன்று நாட்கள்
மூடிக்கிடந்தது
வானம்

மழையும் குளிரும்
காற்றில் புணர
மூசிக் கொட்டிற்று
வெண்பனி

முடங்கிக் கிடந்தன
மனிதரும் உலகும்

சூத்திர ஒழுக்கில்
ஒழுகிய
உடலில்
பிணியாய் படர்கிறது
ஒய்வு

கண்ணீரில் கரிக்கிறது
உப்பு

இளமையை வறுமை
மேய்ந்த காலை

வானம் உடைப்பெடுத்து
பொழிகிறது மாரி
அடைமழை

வளவை நிறைத்திருக்கிறது
வெள்ளம்
வயிற்றை நிறைத்திருக்கிறது
பசி

ஒழுக்கு வீட்டின்
திண்ணை மூலையில்
ஒதுங்கியிருக்கிறோம்

பரணிற் கிடந்த
தாய் மூடல் பெட்டியுள்ளே
எஞ்சியிருக்கிறது
ஒரு சிறங்கை அரிசி

மழை ஒய்ந்ததோர் துளிப் பொழுதுள்
எட்டி நடந்து
வெட்டை பற்றையில்
பற்றி
படர்ந்திருந்த
முசுட்டையிலை
கொவ்வையிலை

மழைநீர்ச் சுமையில்
ஒடிந்து விழுந்த
முற்றத்து முருங்கையில்
உருவியெடுத்த
ஐந்தாறு
முருங்கையிலை

இவற்றோடு
புளியின் சுவை
சுண்டச் சேர்த்து
கஞ்சி காய்ச்சித் தருகிறாள்
அம்மா

அடுக்களையில்
சுற்றி சூழ்ந்திருந்து
பருகி மகிழ்கிறோம்
நானும்
இளவல்கள் நால்வரும்

இன்று
இருண்ட கண்டத்தில்
அவளறியாதோர் மூலையில்
மூப்புப் பிணியோடு
பார்த்திருக்கிறாள்
அம்மா

துருவப் பனிக்கொதுங்கி
சாளரத்து ஓரத்தில்
காத்திருக்கிறேன்
நான்

இன்னமும் எதை வேண்டி
தொடர்கிறது
போர்?

●●●

வாடாமல்லி -1

என் குடில் இழந்து
பனி வயற் காட்டில்
குடி பெயர்ந்தேன்

கூடவே என்னோடு
மல்லிகைச் செடியொன்று
கூடத்தின் உள்ளே
சாளரத்தின் ஓரத்தில்
சட்டியிலே கால் பதித்து
பூவின்றிக் காத்திருக்கு

துருவம் பனி சொரியும்
மல்லிகைப்பூ இதழாய்
நினைவு நனையும்

அன்று
வாலிபத்தின் முறுக்கு என்னில்
யௌவனத்தின் பூரிப்பு
உன்னில்

முற்றத்து மாமரத்தில்
நீளக் கொடிபரப்பி
நிரவிப் பூத்திருக்கு
மல்லிகை
முதிர்ந்த அரும்பு தெரிந்து
நீளச்சரம் தொடுத்து
தருகிறேன் நான்
தலையில் சூடி
மகிழ்கிறாய் நீ
கீழ்வானில்
நாணிச் சிரிக்கிறது நிலவு

காலக்கடல் அலையில்
கரைந்து போகிறது
கட்டியவீடு
இன்று
நினைவுகள் மட்டும்
நெருஞ்சியாய்

எப்போது
இதழ் விரிக்கும்
என் கூடத்து மல்லிகை?

●●●

வாடாமல்லி -2

வெண்பனித் துகிலுள்
மோகித்துக் கிடக்கிறது
துருவம்
நிலவு மெல்ல இறங்கிவந்து
பனிவயலில்
மேய்கிறது

நான்
மோனத்துள் கிடக்கிறேன்
ஒரு கவிதைக்காய்

நிலவும் அவளும் கூடிக்
கொலுவிருந்த
அன்றொரு பொழுதில்
எழுதொரு கவிதை
என்கிறாள் தோழி

மொழியும் உணர்வும் ஊறிப்
பிரவாகித்த
அன்றைய இரவில்
மரபின் தளைகளுக்குள்
கட்டுண்டு அழிந்து போகிறது
என் கவிதை

மரபின் தளைகளை மீறி
சுயமாய் கவி புனையும்
இன்றைய பொழுதில்
நான்
மோனத்துள் கிடக்கிறேன்
ஒரு கவிதைக்காய்

ஒரு பத்து ஆண்டுகளை
இரைமீட்டு தள்ளி விட்டு
எதைக் காத்துக் கிடக்கிறது
காலம்?
துருவத்தின் உடல் மேல்
மெல்ல மேய்ந்து வருகிறது
நிலவு

எல்லாம் இருக்கிறது
ஆனால்
கவிதை கேட்ட அவள்?

●●●

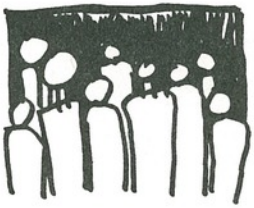

வாடாமல்லி -3

அலைமோதும் கூட்டத்தில்
அவள் முகந்தேடி அலைகிறது
மனது

அன்றொரு துளிப்பொழுதில்
என்னில் ஒன்றி
கவர்ந்து
காதல் மொழிந்து
பின்
விடை பெறாமல்
விட்டுச் சென்றவள்
அவள் முகந்தேடி அலைகிறது
மனது

தெரு சந்தடியில்
கோவில் நெரிசலில்
விழாக் கூட்டத்தில்
சினிமாக் கொட்டகையில்
பிரயாணக் கும்பலில்
திடீரென
நினைவு விழித்து
அவளோ
என எண்ணித் துடிக்கிறது

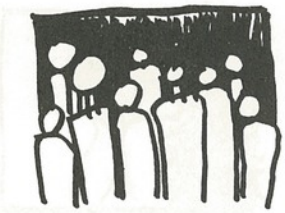

புணரும் இரு கரு அரவென
புட்டம் தாண்டி நெளிந்த கூந்தல்
உதிர்ந்து நரைமேய்ந்து
விழி சூழ கருவளையம் படர்ந்து
ஊளைச் சதை தொங்க
தோல் செத்து
நிமிர்ந்த முலை தளர்ந்து
அவள்
அழகும் அடையாளங்களும்
வீழ்ந்து
அழிந்திருத்தல் கூடும்

நினைவுகள் மட்டும்
யௌவனமாய் எழுகிறது
இன்றும்
அலை மோதும் கூட்டத்தில்
அவள் முகந்தேடி

●●●

என்னுள் உறங்கும் சொப்பனம்

காலம் தலை மீது
நரையைக் கிறுக்கிவிட்டு செல்கிறது
என் பயணம்
நடுவைத் தாண்டி விட்டதற்கான
எச்சரிக்கைச் சமிக்ஞை
கிடைத்தாகிவிட்டது
இனியும் நான் தாமதிக்கமுடியாது
இன்றோ நாளையோ
அல்லது
சில நாட்கழித்தோ
நானிறங்குமிடம் அண்மித்தல் கூடும்

அதற்குள்
என்னிடமுள்ளதை
உரியவனிடம்
ஒப்படைத்தாக வேண்டும்

இதுவரையில்
பல தரிப்புகளைத் தாண்டிவிட்டேன்
எண்ணிலடங்கா பயணிகளை
சந்தித்துள்ளேன்
என்னிடமுள்ளதை
ஒப்படைக்கத் தகுந்தவராய்
யாரும் அகப்படவில்லை

பலர் ஏறினர்
பலர் இறங்கினர்
சிலர் எனைத் தாண்டிச் சென்றனர்
வேறு சிலர் அருகிலிருந்தனர்
ஒரு சிலர் புன்னகைத்தனர்
இன்னும் சிலர்
முகம் சுழித்தனர்

எல்லோரிடமும்
பயம் பதட்டம் பரிதவிப்பு
பணம் தேடும் அலைச்சல்
அவசரம் ஓட்டம்
ஒருவருக்காவது பொறுமையில்லை
ஒரு துளிப் பொழுதுகூட
நின்று கேட்க அவகாசமில்லை

என்னிடம் உள்ளதொன்றும்
பெரிய பொக்கிசமில்லை

எதுகை மோனை சீர் சந்தம் என்ற
அனாவசியச் சடங்குகளை
விலக்கிக்கொண்ட
இந்த நூற்றாண்டின் கவிதையைப் போல
ஒரு கையகலச் செய்தி
சிறு தீப்பொறி

யாராவது ஒருவனுக்கு உதவக்கூடும்
அதிலவன்
பீடித்துண்டைப் பற்றவைப்பானா
அடுப்பைப் பற்றவைப்பானா
அல்லது
உலகில்
புரட்சித்தீயை மூட்டுவானா?

அது அவன் ஆளுமை பற்றியது
எனக்கு அவசியமில்லாதது

ஆனாலும்
அதனருமை புரிந்தவனுக்கு மட்டுமே
கொடுக்க என் மனமிசையும்.
தெருவில் நின்று
தீப்பெட்டி கேட்பவன் போல்
பயணம் முடிவதற்குள்
யாரோ ஒருவர் சந்திக்கக்கூடும்

அவருக்காய்
காத்திருப்பதில்
சந்தோஷித்திருப்பேன்

●●●

நுகத்தடி மனிதர்

புகைவண்டியென நீண்டு கிடக்கும்
நகரத் தொடர்வீட்டு கட்டடத்தில்
நம்மவர் உறையும்
கூடு

இலையுதிர்த்துப் பனியுடுத்திய
மரங்களுடே எழுவான்
சூரியன்

பாதாள அறையிருந்து
மேற் கிளர்ந்து
செவி கிழிக்கும்
குறட்டையோசை

ஞாயிறின் காலை

சிகரெட் சாம்பரில் மூழ்கிய வட்டிலும்
பியர் போத்தல் எச்சங்களும்
குலைத்துப் போட்ட சீட்டுக்கட்டும்
குண்டடிபட்ட ஈழக்கிராமத்து
காட்சிப் புலமென விரியும்
முன்கூடம்

திருமாவளவன்

சூத்திரக் கிணற்றை
சுற்றிப் பழகிய மாடென
இயந்திர வாழ்வழுத்த
அவல நுகத்தடி விலக்கி
கூடிக் கரைந்த
நேற்றைய இரவின் சாரலில்
நனையும் மனசு

பால்ய வயதுப் பகிடிக் கதைகள்
நம்மவர் புரியும் நாட்டு நடப்புகள்
வெட்டிப் பேச்சு
வெடிச் சிரிப்பொலி

வீடு நிறையும்

நடுநிசி தாண்ட
போதையேறி ஊரிலூரும்

வயல் வரப்பில்
வடலி வெளிகளில்
பூநாறிப் புதர்களில்
காணாமல் போனவர்கள்
நினைவு உறுத்தும்

செம்மண் வெளியெங்கும்
கல்லறைகள்
விளைகின்ற கொடுமை
கண்ணில் கசியும்

இடையே
என் வாலிபக் காலக்
காதல் கவிதையொன்றை
பாடுவான் நண்பன்
உயரக் குரலெடுத்து

நாளை மீளும்

கடன் தந்தவனின் வட்டிக் கணக்கும்
கிரடிட்காட் நிலுவையும்
'பெல்கனடா' வின் சிவப்புச் சிட்டையும்
கண்ணீர் கரைத்து வந்த
அம்மாவின் கடிதமும்
தங்கையின் வயதும்
தம்பியின் கானற்கனவும்
சுமையாய் இறங்கும்

மீளத் தலை
மீளும்
நுகத்தடிக் கீழ்.

●●●

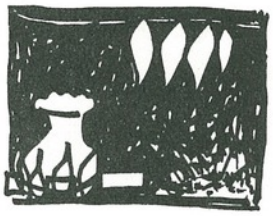

பொங்கல்

குறைமாதச் சிசுவைப் போல
வந்து போனது
பொங்கல் திருவிழா
கொடுங் குளிர் நாளொன்றில்

முகில் கூட்டத்துள் உறைந்து போனான்
சூரியன்
ஏறும் தேரும்
ஏழு குதிரைகளும்
எங்கேனும் அனாதரவாய்
கிடத்தல் கூடும்
என்னைப் போல்

இருட்டில் எழுந்தேகி
இரும்பொடு மாய்ந்து
இருட்டிலே மீளும் எனக்கெல்லாம்
இரவுப்பொங்கலே
இனிதாகும்

பசுஞ்சாணி
மாக்கோலம் மாவிலை மஞ்சள்
தோரணம்
புத்தாடை புதுப்பானை புதிரரிசி
பட்டாசு
அத்தனையும் மனதிருத்தி
அடுப்பேறும் பழசு

பசுஞ்சாணியென்றதுமே
'ஷிட்' என்று முகம் சுழிக்கும்
என் மழலைகட்கு
எப்படி எடுத்துரைப்பேன்
பொங்கல் தத்துவத்தை?

நாளையொருகால்
பொங்குதலென்பது
பொருளறியாச் சடங்காகி
நிகழுதல் கூடும்

புகலிடத்தில் பொங்குதல் எப்படி?

எதற்கும் நன்று
புத்தகமொன்று
புகலிட மொழியில்
வெளியிட்டு வைத்தல்
இன்று

●●●

அவளுடன் மூன்று பொழுதுகள்

இன்று
எதிர்பாரா நிகழ்வொன்றில்
அவளை நான் சந்தித்தேன்.

முன்னொரு காலை
வேனில் நாளில் நிகழ்ந்தது
அவளுடனான முதற்சந்திப்பு
விடுமுறை கழிக்க
ஊருக்கு வந்திருந்தாள்

அவள் குறும்பில்
குறுநகை விரிப்பில்
குறுகுறு விழி மொழிக் கதைப்பில்
குதூகலக் கூச்சலில்
கூடிக் கழிந்தது விடுமுறை

திரும்பிய பின்பும்
அவளது நினைவில்
சிலநாள் நனைந்தேன்

பின்னொரு பொழுதில்
கார்த்திகை நாளில்
கண்டதாய் நினைவு

சேலை போர்த்திய உடலும்
தாலியின் சுமையில்
தாழ்த்திய தலையுமாய்
கணவனின் பின்புறம்
கைகட்டி நின்றாள்

கண்மடலோரம் தேங்கிய நீரும்
உதட்டுச் சரிவில் நழுவிய நகையும்
உயர்த்திய விழியில் துயர மொழியும்

மௌனமாய் மறைந்தாள்

இன்று காலை
எதிர்பாரா நிகழ்வொன்றில்
அவளைச் சந்தித்தேன்

கொடுமழை கடந்து
தெளிந்த வானில்
தெரியும் பறவையாய்
சிலிர்த்து நடந்தாள்

வினாக்குறி தொக்க
விழிகளை உயர்த்தினேன்

திருமணம்
அடிமை சாசனமல்ல
சடங்கு
ஒப்பந்தம்
ஒப்பந்தங்கள் மீறப்படும்போது
விலகலென்பது....

விளங்கிக்கொண்டேன்
அவள் விலகி நடந்தாள்
பல யுகங்களின் தடங்களை
விலக்கியபடியே.

●●●

ஆறாம்பூதம்

நான்
உன்னால்
உருவாக்கப்பட்டவன்
உனையே ஆளும் சர்வாதிகாரி

நானே தேவன்
ஆக்கல் தொழிலுக்காய்
படைக்கப்பட்டவன்
ஆனாலும்
நான் நடத்துவதோ
ஊழிக் கூத்து
உருத்திர தாண்டவம்
அழித்தலே என் அவதாரத்தின்
தாற்பரியம்

நான் அரக்கன்
பஞ்சபூதங்களின் புத்திரன்
ஆறாம்பூதம்
ஆகாயவெளியில் ஆர்ப்பரித்தெழுவேன்
வையத்தைத் துளைத்து
ஆழியைக் கடைவேன்
ஒருகணப்பொழுதில்
பிரபஞ்சத்தையே பொசுக்கிடுவேன்

பூமியை பிளந்து முளைத்தெழும்
விஷவித்து நான்
வானில் தோன்றும்
தூமகேது

இப்பொழுது
என் சொருபம் புரிகிறதா?

●●●

ஆறு

சுரணையிழந்து
ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது ஆறு
இன்றைய
எனது நாளைப் போல

கரையோரம்
வேரறுந்து நீர்தொட்ட
உச்சாணிக் கொம்பிருந்து
கரைகிறது குருவி
கண்ணீர்
உறைகிறது குரலில்

சலசலத்து நீரோட
மரந்துளிர்த்துப் பூப்பூக்க
துணை தேடிக் கூடுகட்டி
கலவி கொண்டு
கருத்தரித்து
காத்திருந்து
உணவூட்டி மகிழ்ந்திருந்த
குருவி

எங்கோ தொலைவில்
வானிடிந்து கொட்டிய கொடுமழையில்
கரைபுரண்டு நீரோட
வேரறுந்து மரம்வீழ

கரைகிறது குருவி
கண்ணீர்
உறைகிறது குரலில்

ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது ஆறு
நகரும்
என் நாட்களைப் போல

●●●

இருள்வெளிப் பயணம்

1.
முற்றி நிறமேறிப் பழுப்பெறிந்து
இலையுதிர்த்துக் காத்திருக்கு
காலம்

நீர் ஊர்ந்து கல்தேய்ந்த சிற்றோடைத்
தடம் துலங்கப்
பனிமூடும்

வாழ்க்கை
எளிதல்ல எப்பொழுதும்

நேற்றைய நினைவிலும்
நாளைக் கனவிலும்
வெறுமையாய் கரைகிறது
இன்று

ஒரு புதிய நூற்றாண்டின்
மைல்கல் தாண்டி நகர்கிறது
காலம்

2
முட்டி மோதி இடியுண்டு
ஒன்றின் புட்டத்துள் மற்றொன்று
முகம் நுழைத்து
கண்மூடி
போகிற போக்கில் மூசி
அடிவேர் கடித்து
சலம்விட்டு
அதிலேயே புழுக்கையிட்டு
விரையும் மந்தை கூட்டம்

வெகு இயல்பாய் விரட்டி
ஒன்றாக்கி
நடத்திச் செல்கிறான்
இடையன்

ஏன்?
எங்கு?
எதற்காய்?
என்பதறியா
இருள்வெளிப் பயனம்

காலத்தின் திசையில் அலைகிற
கூட்டத்தை விலக்கி
தனிக்க முயலும் அருந்தலொன்றை
சவுக்கால் சொடுக்கி
மீள இணைக்கும் எத்தனத்தில்
மேய்ப்பன்

குருதி சொட்ட ரணங்கள் கிளர்த்தும்
வலியிலும் முயகலிலும்
அடுத்த கணத்தில்
கசாப்புக் கடை கம்பியில் தொங்குதல்
சாத்தியம் எனினும்
கேள்விகள் முட்டி முலை கனத்து
வேதனை உறுத்த
பட்டி விலக்கி
தனிக்க முயல்கிறேன்
நான்

வெறுமையாய் கரைகிறது
காலம்

3.
முருங்கையிலேறி மீளவெட்டி
சுமக்கிறேன்
வேதாளச் சடலத்தை

ஒரு மாறுதலுக்காய்
புதிதிலும் புதிதென
இலக்கியம் பேசுகிறது வேதாளம்

பூனைகளின் புணர்ச்சிக் கத்தல்
என் செவிநிறைய

கொடிய இருள்
திசையறியா வெளி

மனிதர்கள் உலகு
வெகு தொலைவென்கிறார்கள்

வேதாளச் சுமையும்
இலக்கியச் சுமையும்
என்னுள் கிளர்ந்த கேள்விச் சுமையும்

வெறுமையைச் சுமந்து நடக்கிறேன்
வெளியில்

நகர்கிறது காலம்

4.
மலத்தின் திரளை உருட்டிச் செல்கிறது
வண்டு
உருள்கிறது பூமி

புழுக்களின் இராச்சியத்துள் நுழைந்தேன்
புழுக்கள் அரித்து ஏப்பம் விட்ட
நிலம்

ஒன்றுள் ஒன்று பிணைந்து
புணர்ந்து
புழுக்களின் பந்தாய் உருள்கிறது
உலகு

காது செவிடு பட
புழுக்களின் ஆர்ப்பரிப்பு
என் உடல் வாய் செவியெலாம் ஊர்ந்து
நெளிந்து
மனம் அருவருக்க
நாற்றம் வயிற்றைக் குமட்ட
விரைகிறேன்

வெகு தொலைவென்கிறார்கள்
மனிதர்கள் உலகு

5.
அட்டகாசமாயக் கெக்கலிட்டு
நகைக்கிறது வேதாளம்

ஏனென விழிக்கிறேன்

முட்டாள் கவிஞ!
உன் கவியுலகிருந்து
மீள்
பூமியில் நில்

மனிதம் மரித்து ஆண்டுகள்
பலவாயிற்று
அறி

இது புழுக்களின் இராச்சியம்
இதனுள் மனிதன் வாழ்வது
எப்படிச் சாத்தியம்
புரி

என்னை விடுத்து நீயும்
புழுவாய் ஆகிடு

எப்படி?
விழிக்கிறேன்

வெறுமையாய் கரைகிறது
காலம்

●●●

அர்த்தநாரீசத்துவம்

1.
மண்ணொடு வானம்
ஊடல் கொள்ளும்

மின்னல் முழக்கம் இடி
முடிவில்
மழை
விண் உகுக்கும் கண்ணீர்

வெள்ளம்
ஓடி
சுழித்துப் பெருகி
பாய்ந்து அடங்கக் குளம்

குளமாய் நிறைந்த கண்கள்
உடைத்துப் பாயும்

அவள்
விழிநீர்ப் பெருக்கில்
வீழ்ந்து மூழ்கிக் கரையும்
எனது
கல்மனது

கிழக்கு வானில் முளைக்கும்
நிலவு

2.
நிலம்
நிலவு
நீர்ச்சுனை

நீரைக் கிழித்து
நிலவை குறித்து
மின்னிப் பொலிந்து
முன்னிக் கிடக்கும்
இளமுலை இரண்டில் நீலோற்பலம்
அரும்பு

அறுகு நெய்த அழகிய விரிப்பு
அவள்
அருகில் நான்
கட்டியத்தோடு களரி எழுவான்
காமன்

நாளத் திரியில் மூளும்
நெருப்பு
குருதி
பாயும் திசைவழிப் படரும்
விம்மி புடைக்கும் புயங்கள்
விரியும் மார்பு
கனத்த முலைகளை
அடக்கும் கச்சை அறுந்து
வீழும்

மேனி தழுவும்
தீயின் நாவு
நாவில் தாகம்

வைரத்தை வைரத்தால் அறு
தீயைத் தீயால் அணை

முத்தத்தில் தொடங்கிற்று
யுத்தம்

தாளம் லயம் சுருதி
இம்மியளவும் பிசகாத் தாண்டவம்
ஆன்ம லயிப்பு
அரவப் புணர்வு
நீண்ட முயக்கம்

அவளுள் நான்
என்னுள் அவள்
அர்த்தநாரீசத்துவம்

அவள்
விழிக் கசிப்பில்
தொங்கிக் கிடக்கும் கடைசித் துளி
இன்பத் துளி

ஊடல்
நீரில் உப்புக் கரிப்பு
கூடல் நீரில் தித்திப்பு

நீரில் அமிழ்ந்து கரையும்
நிலவு

இருள் கலைய செக்கல் வானம்
நீர்ப்படுக்கையில்
மலர்ந்து கிடக்கிறது நீலோற்பலம்
மல்லாந்து கிடக்கிறோம் நாங்கள்

எழுகிறது ஆதவம்.

●●●

மனவெளி

மரங்கிளைத்து
வான் மூடி
இருள் மண்டி
வெறுங் காடாய் பரந்து கிடக்கிறது
வெளிவளவு

ஒளிபுக வழியில்லை

சீட்டாட்டம்
வேட்டை
ரகசியமாய்ப் புகை பிடித்தல்
மலங் கழிக்க மறைவு தேடல்
காதல் சரசங்கள்

தினமும்
நிறைந்த கூட்டம்

புதர் களைந்து
தீயது விலக்கி
சீரிட்டு
புதிது புகுத்தி
செப்பனிட்டேன்
பலருக்குப்
பலனளிக்க எண்ணி

தோட்டமமைத்தல்
பராமரித்தல்
பசளையிடலெனப்
பல நூல் பயின்றேன்

இன்று
பூத்துக் குலுங்குகிறது
வளவு

அழகு

அன்று
வந்து போனோர் கூட
அறியாதவர் போல்
விலகி நகர்கிறார்
இன்று

திறந்த வானமும்
நிலவொளியும்
நானும்

நிறைந்து கிடக்கிறது
மனது

●●●

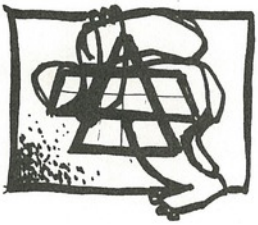

புதிர்

புரியாத புதிராயிருக்கிறது

நான் நல்லவனா
அல்லது கெட்டவனா?

நல்லவன் என்றார்
ஒருசிலர்
கெட்டவனென்றார்
மறுசிலர்

நேற்றொரு காலை
நல்லவனென்றோர்
இன்று
துட்டனென்று
பொருதி நின்றனர்

அன்றொரு பொழுதில்
கெட்டவனென்றோர்
இன்றைய பொழுதில்
நண்பனென்று
தோளோடணைத்தனர்

ஒவ்வொரு மனிதக் கரத்திலும்
அவரவர் அளவுகோல்
அவரது எடைக்கு
நானே எடைக்கல்

நேற்றும் இன்றும்
நான் நானாகவே
இருப்பதாய் உணர்கிறேன்

நாளையுங்கூட
நானாயிருக்கவே உள்ளம்
அவாவும்

●●●

ஓவியம்

முயன்று முயன்று வரைகிறேன்
இன்று வரையில்
முற்றுப் பெறாமல் கிடக்கிறது

ஒவ்வொரு தடவையும்
முயலும் போதிலும்
ஏதோவொரு இடைச்செருகல்
புகுந்து விடுகிறது

அசட்டையாய் இருக்கும் போதில்
ஆலோசனை வழங்கும் சாக்கில்
அல்லது
சோர்வுற்றிருக்கும் போது
புத்துணர்வூட்டுவதாகக் கூறிக்கொண்டு
எங்கோ ஒரு மூலையில்
கிறுக்கி விடுகிறது

சிலசமயம்
இதுவே
அழகெனப் புகழ்ந்தும்
அவலட்சனம் என இகழ்ந்தும்
இடைஞ்சல் தருகிறது
வரன்முறையென்று
அறிவுரை சொல்கிறது

எனக்கு
எந்த விதிமுறையோடும்
உடன்பாடு கிடையாது

என் மூலத்தை தரிசித்து
மனதுக்கிசைந்தபடி சுயத்தை வரைய
விழைகிறேன்
சற்று விலகியிருங்கள்

●●●

யாத்திரை

களங்கட்டிக் கூட்டுக்குள் சிறைப்பட்ட
மீன்போல்
என் வாழ்வு நகர்கிறது
பாறாங்கல்லெனக் கனக்கும்
இதயச்சுமையைப்
புறந்தள்ள முடியாத் துயரத்தில்
வீழ்கிறேன்

ஆண்டாண்டாய் ஊர்ந்து
நகர்ந்து
குழிவிழுந்த வீதிகள் ஊடே
நீளும்
என் யாத்திரை

ஒவ்வொரு கிடங்கிலும்
பொறிவைத்துக்
காத்துக்கிடக்கிறது
மரபு

தவறி வீழும் போதில்
விதியென விலக்கிடமுடியா
இயலாமையில் துடிக்கிறேன்

மீள எழும்போதில்
மரபுக் கோட்டையின்
அடிக்கல்லிலொன்றை
பெயர்த்துக் கொணரும்
எத்தனம் என்னுள்

ஆடுபுலியாட்டமாய்
என் யாக்கையின் யாத்திரை
நகர்கிறது

இதைவிட்டால்
வேறு எதைச்சொல்ல?

●●●

துயருறுகாதை

1.
துருவக் கண்ணில்
தூக்கக் கலக்கம்
கொட்டாவி விடுகிறது
காலம்

அந்திச் சிவப்பில்
இலைகளைத் தோய்த்து
உதிர்த்து
மரங்கள் படுக்கை விரிக்கும்

சல்மன் மீன்களை ருசித்துக்
கொழுத்த துருவக் கரடிகள்
மற்றும்
கூதல் தேச விலங்குகள்
யாவும்
நீள்துயில் வேண்டிப்
பொந்துகள் தேடும்

இன்றோ நாளையோ
வெண்பனிப் போர்வையால்
இழுத்து மூடிப் பள்ளி கொள்ளும்
துருவம்

ஆறுமாத கால நெடுந்தூக்கம்

2.
மழை
வெயில்
பனி
எது பொழிந்தாலும்
காலம் உறங்கா எனதூர்க்
கோவிலில்
ஆண்டு தோறும்
சூர சங்காரம்
கந்தபுராண படனம்
நிகழும்

ஒருவர்
செய்யுள் படித்துச் சந்தி பிரித்து
எடுத்துக் கொடுக்க

நாளில்
இரவு பாதி
பகல் பாதி
இது மானிடர் காலம்

ஆண்டில்
இரவாறு திங்கள்
பகலாறு திங்கள்
அது தேவர் உலகு

விரித்துப் பரப்பி பொருள் உரைப்பர்
மற்றொருவர்

தேவலோக பரபதம் வேண்டி
விரதம் நோற்று
இன்புற்றிருப்பாள் அம்மா

அண்டப் புழுகென
வியந்த நாள் கழிந்து
தேவர்தேசத் தேசியனானேன்
இன்று

3.
தேவதேச நகரிகளெங்கும்
மின்னிப் பொலியும்
மின்னலங்காரம்

அணங்குகள் நிறைந்த
ஆடல் மாடம்

ராப் இசையும்
ரம் மதுவும்
ரம்பையர் நடனமும்

கூத்து
குடி
கூடல்
மூன்றிலும் நீளும் இரவு

உணவு விடுதியின்
அடுக்களை தீயிலும்
பாத்திரம் கழுவும் எந்திரம் முன்னும்
அறையப்பட்டு
அவுணனாய் நான்

இன்றும் நிகழும்
கந்தபுராண படனமும் நோற்பும்

விரதம் நோற்று
இன்புற்றிருப்பாள் அம்மா

●●●

கரைதல்

ஆண்மகன் அழக்கூடாதென
யார் சொன்னது?

அழு
நன்றாக அழு

களிப்புறும் போது
கட்டுப்படுத்த முடியாத கண்ணீரை
கவலையுறும் போதில்
கட்டி அடக்கும்
கட்டாயமென்ன?
அழு

என்னால் தீர்மானிக்க முடியாத
வாழ்வின் சுவடுகளில் சிக்குண்டு
துயரங்கனத்து
இதயம் கல்லாய்
இறுகிக் கிடக்கிறது
அழு
நன்றாய் அழு
என் கல்மனம்
உருகிக் கரைந்து ஓடட்டும்
ஒருசொட்டு மீதமின்றி

நாளைய பொழுதைப்
புதிதாய் சந்திக்க
மனதுக்கு
சுமைகள் கூடாது

அழு
நன்றாக அழு

●●●

விலங்குகள் பூங்கா

அடிக்கடி நிகழ்வதில்
அதிசயமென்று சொல்வதற்க்கில்லை
ஆதலினாலிது அற்பமுமல்ல

விசித்திர விலங்குகள் இரண்டின்
முரணும் மோதலும்

ஆடுகளமாய்
என் அகம்

ஒன்று
கடிவாளம் கண்பட்டி
கத்தரித்துச் சிலிர்த்த பிடரிமயிர்
பட்டிழைத்த சேணம்
பயிற்சியிலிறுகிய முகம்
சவாரிக்கு பயின்ற
சாதுப்பிராணி

மற்றொன்று
அடவியில் அலைந்ததில்
கொழுப்பேறிய குழுவன்
அல்லது
யானையில் அலியன்
பன்றியில் பிடாரி
முறுகிக் குறுகி காற்றிலே பாயுமாம்
நாகம்
இவற்றிலொன்று
அல்லது
ஒட்டுமொத்தமாய்

மூத்தது
புறப்படும் பொழுதிலெல்லாம்
மூர்க்கமாய் முளைக்கிறது
மற்றொன்று

குறிவைத்து தாக்கியழிக்க
இழக்கிறது
அனைத்தும்

இரண்டும் அம்மணமாய்
புணர்ந்தொன்றாகி
பறக்கிறது
காற்றில் கடலில்
ஒலியில் ஒளியில்
வானின்வெளியில்
மண்ணின்மடியில்
ஓவியமாய்
சுதந்திரமாய்....

பிறக்கிறது கவிதை

●●●

வேனில்

எப்போதாவது ஒரு பொழுதில்
இப்படி நிகழ்வதுண்டு
இன்றும் நிகழ்ந்தது
ரசாயன மாற்றம்
என் உடற் குடுவைக்குள்

ஆய்வுக் குழாய்களோடு நாட்கழித்த
பள்ளிப் பிராயத்தில்
இப்படியொரு தாக்கம் பற்றி
எந்தவிஞ்ஞான ஆசிரியனும்
வகுப்பெடுத்ததாக நினைவில்லை

உறைபனிக் குளிருள்
சுருண்டு கிடந்த
நரம்புகள் யாவும்
விரிந்து புடைத்தன
துருசு திறந்து பாய்ந்தது
குருதி
நாளவோட்டத்தில் துள்ளி மகிழ்ந்தன
விரால் மீன்கள்

விரல்நுனி அரும்புகள்
பூக்களைப் பிரசவிக்க துடித்தன
தரிசாய் கிடந்த உடற்பரப்பெங்கும்
காற்றிலாடின
பச்சை வயல்கள்
நாட்டார் பாடல் இசைத்தபடி

தலையைச் சுற்றிலும்
பலவண்ணப் பறவைகள்
எங்கே இருந்தன
இத்தனை நாட்களும்?

காது மடலுள் கூடுகட்டி
குஞ்சுகளோடு தாய்ப்புறா
இதழின் மீது கருநிற வண்டு
மதுவுக்காக ஏங்கிக் கிடக்கும்

இதயச்சுவரை கொத்திக்கொத்தி
இடங்கேட்கிறது
இளசுப் பறவை

என் வாய்மொழி
காற்றிலே கரையுது
கவிதைப் பெருமழையாய்

என் விழிப் பார்வையில்
சூரியன் பொசுங்க
சொரியுது பலவண்ணப் பூக்களாய்

ஆய்வுக்கு முடிவெழுதும் ஆவலில்
கரங்கள் அரிப்பெடுக்க
விடை தேடுது மூளை

சாளரவழியே தென்றல் இசைக்கும்
கொடுங் குளிர் வென்று
வேனில் வருகிறார்
இதோ! இதோ!!

●●●

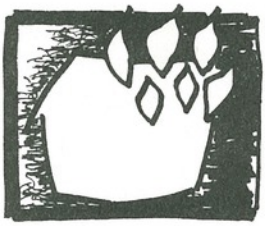

வீடு

இப்பொழுதெல்லாம்
வீடு பற்றிய துயர்
கௌவுகிறது

என் நினைவில் தவழ்ந்த
முதல் வீடு

மண் சுவரும்
கிடுகுத்தட்டி மறைப்புமாய்
வேப்பந் தூணில் எழுந்து நின்றது

கொள்ளுப் பாட்டன் கால
பரம்பரைச் சொத்து
என் தாய்க்குக்
தாய் வழிச் சீதனம்

அவள்
நிதமும் பசுஞ்சாணியோடு
முள்முருக்கு இலையின் சாறு சேர்த்து
கறுப்பாய்
அழகாய் மெழுக
உலர்ந்த தரையில்
தவழ்ந்து
தென்னங் கீற்றூடே
நிலவைச் சுகிப்பேன் நான்

இருள் கவிந்த
கருக்கல் பொழுதொன்றில்
கைவிளக்கொடு
கயிற்றுக் கொடியில்
துணியெடுக்கச் சென்ற
என் இளையவன்
மூட்டிய தீயில்
அவிந்து
கரியாய்ப் போனது

போனது போக
மீதம் எடுத்துத் தொடுத்த குடில்
மாரி வெள்ளத்தில்
பாறி வீழ்ந்தது

என் இரண்டாவது வீடு
கல்லில் எழுந்தது

மாளிகைக் கனவு
மனதில் மிதக்க
மிடி கையில் கடிக்க
தொடங்கியது
இரண்டறை மட்டுமே

முப்பது வருட முடிவிலுங் கூட
முடிவின்றிப் போயிற்று

பின்நாளில்
என் விடலைத் துடிப்பை
நவீனத்தில் குழைத்து
முளைத்தது
மூன்றாவது வீடு

அகலச் சாளரம் ஊடே
நிலவின் ஒளியும்
வாடைத் தென்றலும்
வண்டிசை கீதமும்

பருகிக் கிறங்கி
கணப்பொழுது
கண் மூடித் துயிலுமுன்
பலாலிப் படைவீட்டின்
விழுதுகளுள் சிக்கி
சூனியமாய் போனது என்னூர்

இன்று உலகெல்லாம் அலையும்
இரவல் வாசம்
எனக்கு
இனி எப்போ வீடு?

●●●

பசலை படர்ந்த நிலம்

சூரியன் எழும் போதிலெல்லாம்
நான் விழித்துக் கொள்கிறேன்

அவன் கரங்களால்
அணைத்துக் கொள்ளும் பொழுதுகளில்
என்னுடல் தகிக்கும்
உணர்வுகள் கிளர்வுறும்

அவன்
கண்களில் மின்னல் தெறிக்கும்
இதயவொலி
நாற்புறமும் சிதறி முழங்கும்
மூச்சுக் காற்று
என்னில் மோதும்

அவன்
மழையாய்ப் பொழிவான்
நான்
நிலவாய்க் குளிர்வேன்

மேனியெங்கும் துளித்துளியாய்
வெள்ளமாய்
பிரவாகமாய் பெருக்கெடுக்கும்
இன்பம்

உன்னை
மலர்களால் அர்ச்சிப்பேன்
சுகந்தம் தூவுவேன்
பல்லாயிரம்
பறவைகள் ஒலியெடுத்து
பாடலிசைப்பேன்

நீ எழுக
என்
மோகம் தணிக

●●●

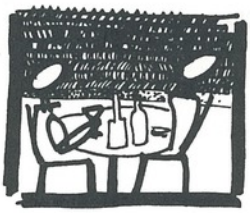

தமிழ்க் கனேடியனும் நானும்

உடல் உழைத்து
களைத்துச் சோர்ந்த
துளிப் பொழுது அமைதியை
அழித்து
அலறுகிறது தொலைபேசி

எதிர்முனையில் அவன்

தீர்மானமாக மறுதலித்தேன்
உன்னுடன் பேசுவதில்
கிஞ்சித்தும்
இசைய மறுக்கிறது
மனது

முன்னொரு நாளில்
கவிதை பற்றிப் பேசினேன்
ஒரு கவிதைக்காய்
எவ்வளவு பணம் கிடைக்குமென்றான்
பூக்களின் அழகில் வியந்தேன்
மாலை தொடுத்தால்
பெருந்தொகை
பெறுமென்றான்

காலாற நடந்த
மாலை பொழுதொன்றில்
தேனீர்ச்சாலையுள் நுழைந்தோம்
விலைப் பட்டியலில் குறியாயிருந்தான்

வாழ்வின் இருப்புப் பற்றி
விவாதித்தோம்
ஆயுட்காப்புறுதி செய்துவிட்டாயா?
வினாவினான்

உலகின்
ஒவ்வொரு துளியையும்
பருகத் துடிக்கும் கவிஞன் நான்

இன்னும் இவனுடன் பேச
என்ன இருக்கிறது

●●●

ஒட்டுண்ணிகள்

துருவச் சோலையில் பகல் நீளும்
காதல் சரசங்களை ஒற்றிச் சுமந்துவரும்
தென்றல் காற்றும் நானும்
வானம் சிலிர்க்க
பனியுலர்ந்த புல்வெளிகள்
பூத்துச்சிரிக்கும்

உணர்வுகளைக் கருத்தரித்த பீரங்கி
எத்தனை காலந்தான்
மௌனிக்கும்?

சில்வண்டுகளின் சிதறல் ஒலி கிழிய
என் பாடல் காற்றிலே
மிதக்கும்

இவர்கள்
துருவத்தின் குருவிச்சை மனிதர்கள்

சங்கத்தமிழர் பெருமை சொல்லி
சொந்தத் தலைக்குச்
சாயமிடும் விண்ணர்கள்

வேர்மண்ணில் சொரியும்
மழலைப்பூக்களைச் செய்திகளாக்கிப்
பணம்பண்ணும் வித்தகர்கள்
முகங்களைத் தொலைத்து
முகவரிதேடி
ஒருவருக்கொருவர் முதுகு சொறிந்து
சுகித்திருக்கும் எத்தர்கள்

இவர்கள்
துருவத்தின் குருவிச்சை மனிதர்கள்

விளக்குமாத்துக் கட்டுகளுக்குக்கூட
பட்டுக்குஞ்சங் கட்டலாம்
மூட்டைப்பூச்சிகளுக்கெல்லாம்
ஊட்ச்சத்தெதற்க்கு

நாளை
இந்த நச்சுமனிதர்களின் நடுகற்களைக்கூட
மிச்சம்விடாதீர்கள்

நீ நடந்த கால்தடங்கள்
கபாலத்தினுள்
ஆயிரம் புழுக்களாகி அரிப்பெடுக்கும்
கண்டுவந்த காட்சிகள்
பசுமைபோலத் தோன்ற
உள்ளம் உளைவு கொள்ளும்
அவல மனிதரின் உருக்களுள்
உன்னை
வார்ப்படஞ் செய்யத் துடிக்கும்

சிரத்தை கொள்
சித்தத்தின் தேடலுக்குள்
உன்னை சித்திரப்படுத்து
உன்
சுயமறிந்து வாழக் கற்றுக்கொள்

நாளை கூதல் தேசத்து
பைன் மரக் காட்டினுள்
பனைகளும் வேர்பரப்பி
உறுதிகொள்ளும்

●●●

பெற்றதார் பெறுவார் உலகில்

காத்திருக்கிறோம்
விமானநிலைய முன்றலில்

புதைகுழி பெருகும் தேசத்திருந்து
தப்பித்து வருகின்ற உறவுகளுக்காக
காத்திருந்த
அந்த விமானநிலைய முன்றலில்
காத்திருக்கிறோம்

இந்திய தென்புல
சினிமா நட்சத்திரங்களுக்காக
சினிமா நட்சத்திரங்கள் வாயசைக்க
குரலெடுக்கும் குயில்களுக்காக
சினிமா நடிகைகளின் முலையழகில்
தமிழ் வடிக்கும் கவிகளுக்காக
காத்திருக்கிறோம்
மாலைகள்
மஞ்சள் பட்டுத் துண்டுகள்
பதாகை தூக்கிகள்
படப்பிடிப்பு தளபாடங்கள்
நேரடி ஒலிபரப்பு விண்ணர்கள்
கோஷமிட சிறு கும்பல் சகிதம்
காத்திருக்கிறோம்

கனவுலகிருந்து
இன்று காலை வந்திறங்கினான்
ஒருவன்

நாங்கள்
கைகுலுக்கி
முத்து வைரம் என
வாழ்த்தொலித்து
உதட்டுமொழி கேட்டு
அதிசயமென ஆர்ப்பரித்து
அடிகழுவி
வீழ்ந்து
அடிப்பாதம் பற்றி
ஆசிகேட்டு
பேற்றோம் பெரும் பேறு!

●●●

விழுப்புண்

பனிப்புயலில் தனித்தலையும்
பறவையின்
ஓலமொன்றில்
நான் கரைந்துபோகிறேன்
அது என்னுள் அதிர்கிறது
சிறு இலக்கியமொன்றின்
செறிவினைப் போல

கவிதையின் சாயலில்
தாய்மையின் துயரில்
ஆக்ரோஷப் பார்வையில்
மனநோயாளியை பார்க்கின்ற பரிவில்
மனித மலத்தை மிதித்துவிட்ட அருவருப்பில்
சில சமயம்
போர்ப்பறையின் சன்னதத்தில்

எப்படிச்சொல்ல?
என் வார்த்தைகளில்
அடங்கிப்போக மறுக்கிறது

நாளையொருகால்
உன்செவியிலும் அதிரல் கூடும்
உணர்வுகளைத் தீட்டிக்கொள்
முடிந்தால்
உன் அயலவனுக்கும் சொல்

கடல்மீது நிலவு காய்கிறது
துருவமெங்கும் பனி சொரிகிறது
சுதந்திரம் கண்முன் விரிந்துகிடக்கிறது
சந்தனம் மெத்தியதில்
அடுத்தவன் புட்டத்தை தேடி
அலையும் மனிதர்கள்

நீ சாதனைப் பட்டியல் படித்து
மகிழும் போதிலெல்லாம்
தனிமனிதப் பலவீனம் என்று
தள்ளிவைக்க முடியவில்லை
என் சமூகம் மீதில்
சீழ் நாறுவதாக உணர்கிறேன்

வயிறு குமட்டுகிறது.
முகவரி தேடும் முகங்களை
செய்தித் தாள்களில்
காணும் போதிலெல்லாம்
கருங்கல்லில்
காகம்
எச்சமிட்ட இலட்சணத்தின்
அருவருப்பில் துடிக்கிறேன்

கூடுகட்ட
இடம் கிடைத்துவிட்டது என்பதற்காய்
நான் வித்துக்களை விதைக்கச்
சித்தமாயில்லை
வேண்டுமாயின்
களி கொள்ளலாம்
கலவியும் கொள்ளலாம்
முட்டையிடுவது பற்றி முடிவெடுக்கு முன்
குஞ்சுகளின் எதிர்காலம் பற்றிச்
சிந்திக்க வேண்டும்
சற்று அவகாசங்கொடு

●●●

மழை

1.
இன்று இடியுடன் கூடிய மழை
பொழியும்

மொழிகிறது
வானிலை அறிக்கை

புகலிடவாழ்வினுள்
சபிக்கப்பட்ட நான்
நனைய
என்றும் பெய்ததில்லை
மழை

பால்யத்து மழைநாட்கள்
பெய்யெனப் பெய்கிறது
இன்றும்

அன்று காலத்தின் உக்கிரத்தில்
வான்கிழிந்து கொட்டியது
பெருமழை

தவளைகள் புணரக்கிளர்த்திய
ஒலியும்
அம்மாவின் சேலையுள் குடங்கக்
கனன்ற உடற்சூடும்
உறங்கிப்போகிறேன்

மறுநாள் பள்ளி
அரைநாளில் விடுமுறை

வீடுதிரும்பும் வழியில்
சுடலைவெளி நிறைய வெள்ளக்காடு
முழந்தாள் தாண்டி
அரைக்களிசான் விளிம்பெல்லாம்
ஈரம்

நீரிலாடி நேரங்கழித்து
வீட்டுள் நுழைகிறேன்
முதுகில் உறைக்கிறது
அப்பா தந்த பூவரசம்பழம்
நினைவிடை நான் நனைய

2.
மறுமழை
மூன்று நாட்கள் அடைமழை

மேட்டுக்குடி ஒழுங்கை
நீரோடி
வெள்ளவாய்க்காலாதல் இழுக்கென்று
அணையிட்டு நீர் அடக்க
நிறைந்து கிடக்கிறது வளவு

தலைவாசல் படிதாண்டி உள் நுழைய
ஒரு விரலிடை இருக்கையிலே
மழை ஓய
அடுப்பில் உலையேற்றி
அரிசி வாங்கிவர ஓடுகிறாள்
அம்மா

வாசல்படியிருந்து
கப்பல்கள் மிதக்கவிட்டு
களிப்புற்றிருக்கிறோம்
நாங்கள்

மறுபாட்டம் சொரிகிறது
வானம்
அம்மாவும் இல்லாத் தனிமை
நீரெழுந்து படிதாண்டி உள்நுழைய
ஊர்திரண்டு அணை வெட்டிச் சிறைமீட்க
பதிகிறது நெஞ்சில்

3.
ஊழி தொடங்கி ஊரெரிந்த போதில்
பொழிந்தது
மூன்றாம் மழை

தீயின் விழுதுகளுள் விலகி
பெடியளுக்கு
மண்ணெண்ணை தேடி
வெள்ளாங்குளம் போவதாய்
போக்குக் காட்டிவிட்டு
சங்குப்பிட்டித்துறையில் படகிற்கு
காத்திருக்கிறேன்

பெருவெளி
நடுநிசி
மனிதர் வரிசை
துறையின் திசைநீள
துவக்கொடு அலையும் பெடியள்

உயரக்காற்றில் எழுகிறது
ஹெலியொலி
கிலியில் உறைகிறது குருதி

திடீரென
வானம் கருக்கொண்டு
பெருந்துளிகள் சொரிய
குலைகிறது மனித ஒழுங்கு

ஒதுங்க நிழலற்று
உடல் விறைத்து
தெப்பமாய் நனைந்திருக்கிறேன்

ஒருமணி கழிய
வானில் பூக்கிறது வெள்ளி
வயிற்றில் பூக்கிறது பசி

பிரிவின் துயரொடு
காதற் துணைவி கண்ணீர் கலந்து
கட்டிய சோற்றில்
கையை நுழைக்கிறேன்
மழைநீர் கலந்து நெக்குருகி
கிடக்கிறது சோறு
கூடவே மனசும்

பால்யத்து மழைநாட்கள்
பெய்யெனப் பெய்கிறது
இன்றும்

●●●

கவித்திருப்பு

என்னுள் ஒரு கவிதை
கண்ணாமூச்சியாடுகிறது.

அடிக்கடி தோன்றுவதும்
விரிந்து படர்வதும்
ஆறஅமர
இருந்து
பேனாவைக் கையிலெடுக்க
ஓடி ஒளிவதுமாய்
அந்தரிக்க வைக்கிறது

அலுவலில் இருக்கும்போதில்
சனநெருக்கடியில்
பிரயாணிக்கையில்
வேலைத்தலக் கடமையிடை
உணவருந்துகையில்
நண்பர்களோடு உரையாடுகையில்

திடீரெனத் தோன்றி
என்னைப் பிடி பார்க்கலாம்
என
சவால்விடுக்கிறது

இன்று
தொழிலகக் கடமையிடை
மெல்ல
நுழைந்து
முழுவதுமாய் வியாபித்து
சொற்களின் கட்டுமானத்தில்
எழுந்தாடிய கூத்தில்
எனையிழந்து
பவ்வியமாய்
பதுங்கியிருந்து
பிடிக்க எத்தனிக்க

எப்படியோ
இன்றும் எனை ஏமாற்றிவிட்டது
எசமானன்
திட்டிவிட்டுப் போனதுதான் மிச்சம்

எப்படியும்
அதைப் பிடித்துவிட
உள்ளம் அவாவுகிறது

எப்படிப் பிடிப்பது
ஒர் எழுத்துக்கூட ஊனமின்றி

காத்திருக்கிறேன்

●●●

யாரொடு நோவேன்?

எப்படி இசைப்பேன்
என்
தேசத்தின் பாடலை?
அந்த
மண்ணின் ஒவியத்தை
எங்ஙனம் வரைவேன்?

நச்சுக் கொடியென
நான்கு புறமும் கிளை பரப்பி
படர்ந்து கிடக்கும்
படைமுகாம்களை
எவ்வண்ணத்தால் தீட்டுவேன்?

காணும் இடமெல்லாம்
நீக்கமற
நிறைந்து கிடக்கின்றன
முட்கம்பி வேலிகள்

மண்மூடை அடுக்கிய
காவலரண்கள்

நடுவே
நிறுத்திவைக்கப்பட்ட துப்பாக்கிகள்
அதில் கொழுவி விடப்பட்ட
மீசை கறுக்காத
இராணுவச் சிப்பாய்கள்
அவர்கள் முகங்களில்
அப்பியிருக்கும்
தூக்கக் கலக்கம்
கொலைவெறி
மரணபயம்
இவற்றைறெல்லாம்
எந்த வண்ணத்தால் பூசுவேன்?

பிடுங்கியெறியப்பட்ட
படைமுகாம்களின்
அடியிலெல்லாம் புதைகுழிகள்
அதில் தோண்ட தோண்ட
தொடரும் எலும்புக்கூடுகள்

எலும்புக்கூடுகளின்
நிணத்தோடும் தசையோடும்
அழிந்துபோன நிஜங்கள்
நிஜங்களில் இருந்து
வாழ்வு பற்றிய கனவு

ஒருத்தி
பள்ளிக்கு போனாள்
இன்னொருத்தி
பார்த்துவரப் போனாள்
வேறொருவன்
சந்தைக்குப் போனான்
போனவர் போனவர்தான்
இவர்களின் உருக்களை
எங்ஙனம் வரைவேன்?

வெள்ளரச இலைகளுக்கு
இரத்த வண்ணம் தீட்டி
அதன் கீழ்
புத்தனுக்கு எலும்புக்கூடுகளால்
பீடம் அமைப்பேன்

அவன் முகத்துச் சாந்தத்தை
அழித்து
அகோரத்தை எழுதுவேன்
அதுவே என்தேசத்தில் புத்தனுக்கு
அழகு

புத்த பிக்குகளின்
மழித்த மண்டை மேல்
தலைக்கவசம் சூட்டி
கைகளில்
கொலைக் கருவிகளை
வரைவேன்

முடிவாய் கூறுங்கள்

என் மண்ணை சபித்து
யுத்தத்தை துப்பிய
முனிவன் யார்?
அவன் முகத்தின் அவலத்தை
எப்படி சித்திரிப்பது?

●●●

மூன்று- பு
(புலவன்- புரவலன்- புகழ்)

அதோ!
அந்தப் பேனாமுள்ளை முறித்து வீசு
அவன் குரல்வளையை நெரி
எல்லை போடு
வெளியே நிற்பவனை மிதி
துவம்சம் செய்
நீ உள்ளே வா
முதுகு சொறி
என் உள்ளம்
சுகிக்கும் வரையில்

விழா
என் கன்னக்கோலுக்கு
பத்தாண்டு விழா
இல்லை இருபதாண்டு.... இதுவும்
போதாது.... முப்பதாண்டு....
ஆமாம் முப்பதாண்டு
இப்போதைக்கு இருக்கட்டும்

ஏய் புலவா!
என் ஆஸ்தான புலவா!!
பாடு
புகழ் பாடு
எட்டுத்திக்கும் ஒலிக்கப் பாடு

பாடல்
நாங்கள் பெருமை கொள்வோம்
கல் தோன்றி
மண் தோன்றாக் காலத்து
முன் தோன்றிய குடிகளென்பதில்
நாங்கள்
பெருமை கொள்வோம்

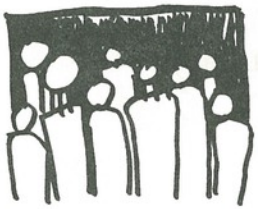

இன்னும்
ஒலிவாங்கியில் தொங்கும் போதில்
பதவிக்கதிரையுள் புதையும் போதில்
மலர்மாலைக்குள் தலை நுழைக்கும் போதில்
விளம்பரத்தாள்களில் முகம் பார்க்கும் போதில்
வெற்றுத்தாளில் கையொப்பமிட்ட
ஜே.ஆர். காலத்து மந்திரி போல
விருதுக்கு கைகட்டிச்
சேவகம் செய்யும்போதில்
நாங்கள் பெருமை கொள்வோம்
துருவ பூமியில்
தமிழ் வளர்வதாக

நிறுத்து
என் செவிப்பறை நுழைந்தது அபசுரம்
எவன் குரல்
என் குரலா
பிடுங்கி எறி தூர

வெளியே
வீழ்ந்த ஆத்மா சொன்னது

காஞ்சோண்டிகளை அழி
பனங்கொட்டைகளை விதை

●●●

வேள்வி

ஆடிமாதம்
புளியடி வைரவர்கோவில் வேள்வி

முன் வெள்ளி
விளக்கு வைப்பு

பந்தற்கால் நாட்டி
ஆயத்தங்கள்
அமளியாய் நடக்கும்

ஆண்டு முழுவதும்
காய்ந்து துருவேறிக் கறுத்த
சூலங்கள்
புதுப்பொலிவு பெறும்
பந்தல் முளைக்கும்
நாலு புறமும் வெள்ளை கட்டி
வேப்பிலை மாவிலை தோரணம் தொங்க
வெள்ளி மாலை
தொடங்கும் வேள்வி

இரவிரவாகச் சின்னமேளம்
இரட்டையர் குழலின்
இன்னிசை விருந்து
இடையிடைப் பறையொலி

உருக்கொண்டெழுவார்
பைரவர் சாமி
நாக்கை நீட்டி
கடித்து
கண்களை உருட்டி
விளித்து
முரசு லயத்தில் கால்களை
உதைத்து
ஆட்டம் நிகழும்

அருள்வாக்குச் சொல்லி
வேப்பிலை அடித்து
வீபூதி எறிந்து
சத்தியம் கேட்பான் சாமி

'புதிதாய் எனக்கு சூலம் வை!'
'மறுமுறை
பெரிதாயப் பொங்கல் செய்!'
'வெள்ளி தோறும் விளக்கிடு!'

ஆசீர்வதிப்பான்

சனிநாள் காலை

பெருமடை
பொங்கல்
படையல்
கடா அழைப்பு

மறைப்புக் கட்டிக்
கைத்தீன் ஊட்டிய
ஆட்டுக்கடாக்கள்
இரவுமுழுவதும் உண்ட
களைப்பிலும்
பருக்கிய பனங்கள்ளின்
மப்பிலும்

மாலை மரியாதைச்
சுமையிலும் அசைய
கடாக்கள் ஊர்வலமாகும்

பைரவசாமியின் அகோரம்
உச்சங்காண
கடாப் பலி நிகழும்

நாற்பது..... எழுபது....
நூறு.... ஆயிரம்....
அதனைத்தாண்டி
வீழ்வதும் உண்டு

ஆட்டுப்பிரட்டல் கறியின் வாசனை
காற்றில் தூக்கும்
அன்று
ஊர்வெளியெங்கும் கலக்கும்

இன்றும்
அங்கு வேள்விகள் நிகழும்
நாற்பது..... எழுபது....
நூறு.... ஆயிரம்....
அதனைத்தாண்டி
வீழ்வது உண்டு

ஆனால்
சாமிக்கிப்போ
ஆட்டுக்கடாக்களில்
நாட்டங் கிடையாது

●●●

O`கனடா

வயிற்று வலி
பிரசவ வேதனை
அடி வயிற்றைப் பிடித்தபடி
முனகித் துடிக்கிறது
என் பேனா

பல நாளாய்
என் உணர்வுகளோடு ஊடி
கலவி கொண்டு
கருத்தரித்த
நிறைமாதக் கர்ப்பிணி
திடீரென நோக்காடு கண்டு
விரவியது
பிரசவ விடுதிநோக்கி

விடுதியெங்கும் கந்தக நெடி
சூழவும் முனகல்கள்
ஒப்பாரி
இடையிடையே வீரமுழக்கங்கள்

உள்ளே
ஒரு படுக்கையைச் சூழவும்
உடன்மீன், இறால், நண்டு,
இறக்குமதிப் பட்டு,
மலிவு விலை மளிகைப் பட்டியல்
இதன் நடுவே
கணக்குப் பார்த்தபடி
பாவம் பிணியாளி

மறு கட்டிலில்
நிணமும் சதையுமாய்
ஒரே நாற்றம்
துருவேறிய துப்பாக்கிகளையும்
வீழ்ந்து நொருங்கிய
விமானச்சிதறல்களையும்
கோணி உறைக்குள்
தலையணையாக்கி சாய்ந்தபடி
நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் புலம்பும்
பிறிதொன்று

அப்பால்
அழுகிச் சீழொழுக
அதைச் சொறிந்து சொறிந்து
சுகித்திருக்கும்
வேறொன்று

அருவருக்க
நாற்றம் வயிற்றைக் குமட்ட
வெளிப்போந்து ஓடியதென் பேனா

திடீர்ப்பிரசவம்
சுகப்பிரசவம்

கட்டாந் தரையெங்கும்
என்
கவிதைக் குஞ்சுகள்

●●●

தலைப்பிடப்படாத கவிதை

தயாராயிருக்கிறேன்
ஒரு கவிதையாய் விரிய

சிறகை அகல விரித்து
இறகுகளில் அதிர்வூட்டி
காற்றைக் கிழித்து
சிறகசைத்த
நேற்றைய வானில்
மீள
உன்னியெழுந்து
சிறகசைக்க முனைகிறேன்

இலையுதிர்ந்தாலும்
உயிர் மூச்சை
வேரின் அடியுள் ஆளப்பதுக்கி
மீளத்துளிர்க்கும் சிறுதோப்பாய்
ஒருதுளி விந்தின் வீரியத்துடன்

ஒன்றே வானம் பூமியும் அஃதே
இடையிரவில் எப்படி நிகழ்ந்தது
ஒரு யுகத்தின் மாற்றம்?

எதுவும் இயல்பாய் இல்லை
புயலாய் எழுகிறது
உருவழிந்த மனிதத்தின் இறுதிமூச்சு
சூல்கொண்டு கொதிக்கிறது யுத்தம்
உலகச் சந்துகள் அடங்கிலும்

காற்றை ஆழ உள்வாங்கி
பெருமூச்சாய் விடவும் முடியவில்லை
நஞ்சில் வெந்து போகிறது இதயம்

என் குரல்வளையை
எப்போதும் தழுவிக்கிடக்கிறது
துப்பாக்கியின் விரல்கள்
எக்கணம் பிடியிறுகும் எனச் சொல்வதற்கில்லை

விரல்கள் நெருடும் உறுத்தலிடையிலும்
கல்லடிபட்ட மாவின் பூக்களாய்
விரவிப்பூக்கிறேன்

வினாடிக்கு இலட்சமாய் பிறக்கின்ற
குழந்தைகளின் முதல் மூச்சிலும்
மழலைக் குரலிலும்
என்பாடலை
உயர்த்தியிசைக்க விழைகிறேன்

போதும் எனக்கு
ஒருதுளி ஒளியும்
அதில் எழும் வெப்பமும்

●●●

வடலி வதை படலம்

நொண்டிச்சூரியனை
இழுத்துவந்து சிறையிலடையுங்கள்
வெண்நிலவுக்கும்
சில்லறைக் கடை விரித்த நட்சத்திரங்களுக்கும்
கதவடைப்புச் செய்யுங்கள்
வானவீதிக்கு தடைகள் போட்டு
முகிற் கூட்டங்களையெல்லாம்
முடக்கிவையுங்கள்

என் மண்ணில் வீழ்த்தப்படும்
பாலருக்காய் நான் பாட
பிரபஞ்சம்
ஒரு கணம் நிசப்தப்படட்டும்

செவிட்டுத் துவக்குகளே
இத்துளிப் பொழுதமைதியைக் கிழித்து
உமக்கெதிராய்
போர்ப் பிரகடனம் செய்வேன்

நீவிர்
பட்டுக் கட்டி பகட்டாடி வர
பாலகர் உயிர்கள்
பட்டுப் பூச்சிக் கூட்டுப்புழுவல்ல
நாளை
சோளகத்தி ஆடிச்
சூரியனோடு சன்னதஞ்செய்யும்
வைரப்பனைகளின் சின்ன வடலிகள்
வியர்வை நெடிச் சேலைத் தலைப்பில்
முடிந்து
பெருத்த கற்பனை முட்டைகளில்
சூல்கொண்ட
குருவிக் குஞ்சுகள்

ஊர்மனை ஒழுங்கை எல்லாம்
காக்கிகட்டிக் காற்றாடி வருவீர்
கல்லறையை கோவிலென்று
வணங்கிக் காட்டுவீர்
வீரன் அல்லது துரோகி
என்று மகுடம் கட்டி
உயிரை மெல்ல உறிஞ்சிக் குடிப்பீர்
எல்லாம் இனிதாய் நிகழும்
சடங்கைப் போல

வாழ்வின்
இருத்தலையறியா மழலைகள்
இவர்கள்
மரணமே இலக்கென்று
காற்றிலே கரைவர்

செவிட்டுத் துவக்குகளே
மனிதப் பிஞ்சுகளில்
மரணத்தை இறையாதே
நாளை எழும்
உனக்கெதிராய்
புதிய பரிணாமம்.
அதுவரையில் தொடரும்
என் போர்ப் பிரகடனம்

●●●

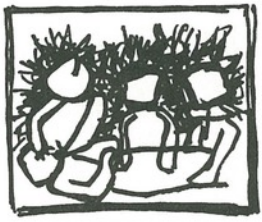

கண்ணீர் கசியும் நிலவு

நான் மரணத்துள் வீழ்ந்தேன்
சில மணித் துளிகளுக்கு முன்
உடற்சூடு
இன்னமும் தணிந்திடவில்லை

எப்படி முகர்ந்தோ
சூழ்ந்துகொண்டன
பிணந்தின்னிப் பிராணிகள்

தலையாரி ஓநாய்
தலை மீதமர்ந்து
மண்டையைக் குடைகிறது
மற்றொரு நாய்
மார்பைப் பிரித்து
இதயத்தை மெல்ல
இழுத்துச் செல்கிறது

ஆண்குறி சுவைக்கும்
கடுவன் பூனை
புரியாத புதிரென அங்கலாய்க்கிறது
காகங்கள் சில
கால்களைக் கொத்தி இழுத்தபடியே
தன்னினத்தைக் கூவியழைக்கிறது

கழுகுகள் மீதிக்காய்
வட்டமிடுகின்றன

கூட்டத்தின் மத்தியில்
உடல் புசித்த ஓநாய்
பசியடங்கத்
தகவல் சொல்கிறது

ஊன் சுவைத்ததன் கடனாய்
இவனுக்கு நாங்கள் ஈய்வோம்
விருது

வானத்து மூலையில்
இளநிலாத் துண்டொன்று
மெல்லக் கசிகிறது
கண்ணீர்

தெப்பமாய் நனைகிறது
என் ஆன்மா.

●●●

எச்சம்

பகல் தூக்கம்
உடல் கெடுதி
கனாக்கள் கூட பலிப்பதில்லை
மூதாதை காலத்து ஐதீகமிது

நூதனசாலையாய்
என் ஊர்
உள் நுழைகிறேன்

ஊர் துடைத்து
ஊர்காத்த இயக்கம் துடைத்து
ஊடுருவிய ஆமி துடைத்து
போனவை போக
எஞ்சியவை
காட்சிப் பொருட்களாய்

தேடுவாரற்ற அம்மிக்கல்
வல்லுறவில் எஞ்சிய
வளையல் துண்டுகள்
விதவிதமான ரவைக் கோதுகள்
தவறவிட்ட தலைக்கவசம்
குருதிக்கறைச் சீருடை ஒன்று
அதன்கீழ்
சிதிலமாய் போன சுவரொட்டித்துண்டு

மாவீரச்செய்தி
தோற்றம். 10-07-79.
வீரமரணம். 08-10-90.

பால்குடி வயது

வெளியே
கும்பல்கூட்டத்தில்
ஆண்டபரம்பரைக் கோஷம்
தாயகக் கூப்பாடு

விழிப்பு வந்தது

என் வீட்டு வாசலில்
உண்டியலோடு இருவர்

●●●

முல்லைத்தீவு

சதைக் குவியலாய்
சிதைந்து கிடக்கிறது
சூரியன்

வான வெளியெங்கும்
சிதறிக் கிடக்கிறது
இரத்தம்

இந்த அதிகாலை பொழுதில்
குண்டுப் பொதியுடன்
சூரியன் மீதில்
பாய்ந்த
பாலன் யார்

●●●

இனி
இன்னொரு தேசியன்

1.
காத்திருந்த படி
இளவேனில் நாளொன்றில்
தொடங்கியது
சடங்கு

பிரதான குரு பிரசன்னமாக
எழுந்து
வணங்கி
பின் அமர்ந்து
அவர் உரை செவியில் வாங்கி
பின்னெழுந்து
வலக்கை உயர்த்தி
முதலில் அவர் மொழிய
அதையே நான் மொழிய
நிகழ்ந்தது
சடங்கு

2.
சூதாட்டச் சருக்கத்தில்
யுதிஷ்ட்ரன் வேடம்
எனக்கு
சகுனி
பகடையை உருட்டினான்
புத்தம் புதுப்
படைக்கலன்கள் உருண்டன
இரு புறமும்
படைகளை நகர்த்தி ஆடியது
அவன்
ஒவ்வொன்றாய் இழந்தது
நான்

வீடு
வளவு ஊர் உழைப்பு
உறவு சுற்றம் இனம்
நாடு..
எல்லாம்

குளிருடை தரித்துத்
துருவம் புகுந்தேன்

3.
தலையில்
முள்முடி இறுக்கப்படுகிறது

எனக்காக
எனக்கு பின் எழுகின்ற
ஏழேழு தலைமுறைக்காக
என் தலையில்
முள்முடி இறுக்கப்படுகிறது

இனியென்ன
என் மொழி, உழைப்பு,
தனித்துவம்
எல்லாம்
திருடப்படும்
என்வலி அறியாது

புதிது புகும்
4.
முந்நூறாண்டுகள்
உழுதோம்
எங்கள் நிலத்தை அவர்க்கு

இனியும்
உழுவோம்
அவர்கள் நிலத்தை அவர்க்கே

5.
மீள மொழிகிறார்
குரு

இன்றிலிருந்து
இந்த நாட்டின்
சங்கைக்குரிய பிரஜைகள் நீவீர்
அருகில் உள்ளவருடன்
கைகுலுக்கி மகிழுங்கள்
கச்சிதமாய் முடிகிறது
சடங்கு

களங்கட்டிப் பொறிக்குள்
நுழைந்த மனிதன்
நான்
இதில்
சுகிக்க என்ன இருக்கிறது?

●●●

நினைத்துப் பார்க்கிறேன்

இவர்கள்	எஸ். முரளிதரன்
	நஷ்மி
	மு.க.மு.மன்சூர்
	அ. கந்தசாமி
	பொன்னையா விவேகானந்தன்
	சக்கரவர்த்தி
	கருணா
	சேரன்
	பிரதீபா தில்லைநாதன்
	லக்ஷ்மி
	கலைச்செல்வன்
இதழ்கள்	தாயகம்
	சூரியன்
	ஈழநாடு
	முகரம்
	எக்ஸில்
	உயிர்நிழல்
	இனியும் சூல்கொள்
	யுத்தத்தைத் தின்போம்
	தோற்றுத்தான் போவோமா
	சரிநிகர்
இன்னும்	டிஜி வரைகலை அமையம்
	சங்கர் அச்சகம்
	உரமிட்ட வாசக நன்பர்கள்
இதயத்தில்	என் இனிய சுமதி
	கரிகாலன்
	கபிலன்
	கன்னிகா

போர்
தவிர்த்து
நீள்பயணம் நடந்து
நெடுநாள் கழிந்தும்
காலடிக்கீழ்
பெருநிழலாய்த் தொடர்கிறது
போர்

7.99

எக்ஸில் வெளியீடு